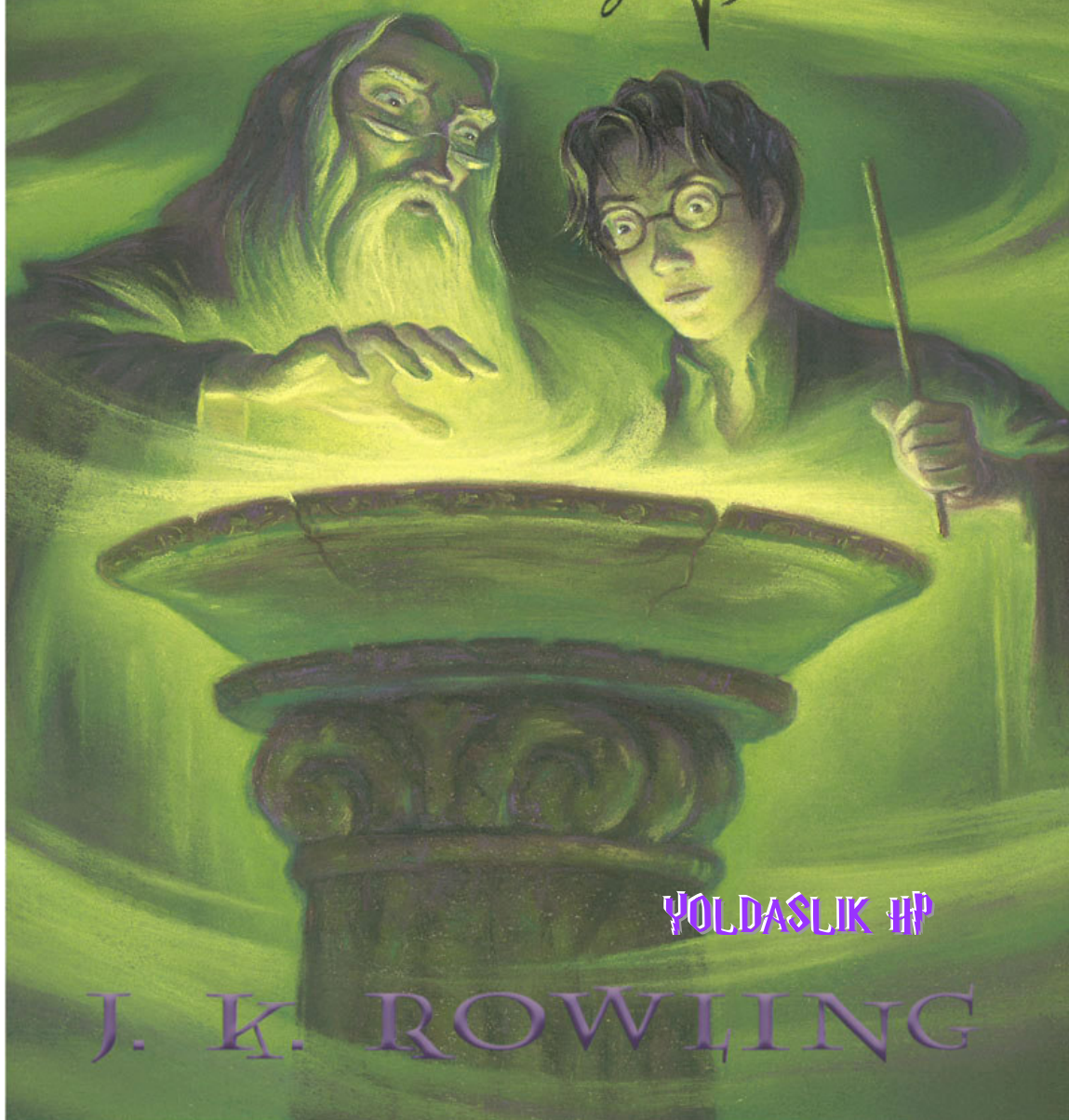

Harry Potter

ve Melez Prens

YOLDASLIK HP

J. K. ROWLING

ÖNSÖZ

Sevgili HP Fanları,

Bilindiği üzere ülkemiz Türkçe gibi zor ve kaliteli bir dili konuşması nedeniyle diğer birçok Avrupa ve Amerika ülkesinden daha sonra kitaba kavuşabilecek. Ancak bu durum siz sevgili HP fanlarını olumsuz etkilemekte; etrafta birçok yabancı ve yerli sitelerde Harry Potter macerasının son kitabı ile ilgili istemediğiniz "spoiler" adı verilen bilgilerle karşılaşmaktasınız. Bu da siz türk hayranlarımızın kitaba olan ilgisini azaltmakta, hatta seriden soğumanıza neden olmaktadır.

Bizde bu sorunları öngörerek uzun ve virajlı yollarda, bir ay öncesinden çevirilere başladık ve kitabı rekor sayılabilecek bir sürede yani bir ay gibi bir zamanda yayımlamayı başardık. Tabiki bunun yapılması kolay olmadı; her çevirdiğimiz bölüm tekrar kontrol edildi bu aşamada imla hataları, cümle düşüklükleri, yazım hataları en düşük seviyeye indirilmeye çaba gösterildi ayrıca HP'nin ana konusu fantastik kelimelerin Türkçeleri çevirilirken kelimelerin kökleri araştırıldı. Fakat bu süreç içerisinde siz fanlarımızın bakısına daha fazla dayanamayarak kitabı hemen size sunduk. Bu nedenle sayfa aralarında gördüğünüz hataları, cümle düşüklüklerini hoş görmeyi diliyorum. Bildiğiniz üzere bu kolay bir iş değildi, yola çıktığımızda çoktık ama aşırı tempoya dayanamayanlar her dönemeçte yarıştan elendi ama buna rağmen bu kişilerde dahi herkesin gücünü arkamıza alarak yolumuza devam ettik ve sonunda bitiş çizgisine ulaştık.

Bu çevirilerin yayımlanması sırasında bizi baltalamak isteyen, moralimizi bozmak isteyen başkar gruplarla daha mücadele etmek zorunda kaldık. Ekip arkadaşlarımız "emek"lerine saygı gösterilmeden aşağılandı. Bunu yapan "kişi"lerin adını vermek istemesek de bundan derin bir üzüntü duyduğumuzu sizlerle paylaşmak istedik.

Çevirilerin tamamlanması sırasında özellikle son zamanlarda gayret gösteren naturedefender, Lethe, Arctic, McGayver, Roaldus_Marvelinse, okyanus, gunseli başta olmak üzere beni yalnız bırakmayan, her attığım adımda bana elini veren, bir kez olsun dediğimi ikiletmeyen, şu anda ismini hatırlayamadığım, sabahlara kadar çalışan diğer üyelerime de en büyük teşekkürlerimi iletirim.

Umarım bu çeviri, bir sonraki kitabın daha hızlı çevirilmesi için bir kilometre taşı olur...

Saygılarımla;

Yoldaşlık HP Grubu Başkanı
Shadow_Shooter

İÇİNDEKİLER

1. The Other Minister (*happysweety*)
2. Spinner's End (*lethe*)
3. Will and Won't (*Shadow_Shooter, Lethe, naturedefender, Keddy, McGayver*)
4. Horace Slughorn (*devarter_NL*)
5. An Excess of Phlegm (*Arctic*)
6. Draco's Detour (*Murat*)
7. The Slug Club (*Cursed_Power, naturedefender, lethe, keddy*)
8. Snape Victorious (*Shadow_Shooter*)
9. Half-Blood Prince (*Roaldus_Marvelinse*)
10. The House of Gaunt (*okyanus*)
11. Hermione's Helping Hand (*murat*)
12. Silver and Opals (*Arctic*)
13. The Secret Riddle (*keddy*)
14. Felix Felicis (*okyanus*)
15. The Unbreakable Vow (*shadow_shooter*)
16. A Very Frosty Christmas (*gunseli*)
17. A Sluggism Memory (*shadow_shooter, Lethe, Arctic, Okyanus, Tariq, Neutron, naturedefender*)
18. Birthday Surprises (*nesli_erol, shadow_shooter, arctic*)
19. Elf Tails (*mcgayver*)
20. Lord Voldemort's Request (*Lethe, shadow_shooter*)
21. The Unknowable Room (*cansudurak*)
22. After the Burial (*cansudurak*)
23. Horcruxes (*Roaldus_Marvelinse*)
24. Sectusempra (*naturedefender*)
25. The Seer Overheard (*fovundur, shadow_shooter, naturedefender*)
26. The Cave (*naturedefender*)
27. The Lightning-Struck Tower (*okyanus*)
28. Flight of the Prince (*shadow_shooter, naturedefender, Tariq, mcgayver, Roaldus_Marvelinse*)
29. Phoenix Lament (*mcgayver, naturedefender*)
30. The White Tomb
(*shadow_shooter, naturedefender, Roaldus_Marvelinse, gunseli, arctic, happysweety*)

ÖTEKİ BAKAN

Vakit gece yarısına yaklaşıyordu ve Başbakan ofisinde tek başına oturuyor, beyninden en ufak bir mana bırakmaksızın geçip giden uzun bir notu okuyordu. Uzak bir ülkenin başkanından telefon bekliyordu, ve lanet adamın ne zaman arayacağını merak etmek, uzun, yorucu ve zor geçen bir haftanın nahos hatıralarını bastırmaya çalışmak dışında kafasında daha fazlasını kaldıracak yer yoktu. Başbakan önünde duran kağıdın üstünde yazılanlara odaklanmaya her yeltendiğinde, politik rakiplerinden birinin zevkten dört köşe olmuş yüzünü daha net bir şekilde görebiliyordu. Bu istisnai rakip, henüz o gün haberlerde görünmüştü ve geçen hafta olan korkunç olayların her birini tek tek saymakla kalmamış (sanki kimsenin hatırlamaya ihtiyacı varmış gibi), her birinin neden devletin hatası olduğunu açıklamıştı.

Başbakan'ın, haksız ve yanlış olan bu suçlamaları düşününce bile nabızı hızlandı. Devleti nasıl o köprünün yıkılmasına engel olabilirdi Allah aşkına? Birinin köprüler için yeterince masraf yapılmadığını öne sürmesi çizmeyi aşıyordu. Köprü on yaşında bile değildi ve en iyi uzmanlar bile neden aşağıdaki ırmağın derinliklerine bir düzine araba göndererek ikiye ayırdığını açıklamaktan yoksundu. Ayrıca ne cüretle biri o iki iğrenç ve halka iyi tanıtılmış cinayetin polis yetersizliğinin sonucu olduğunu ya da devletin her nasılsa West Country'de çıkan, insan ve mal kaybına neden olan o tuhaf kasırgayı önceden görmüş olması gerektiğini öne sürerdi ve Genç Bakanlar'ından biri olan Herbert Chorley'nin bu hafta çok garip davranması sonucu şimdi ailesiyle daha fazla vakit geçirecek olması onun suçu muydu?

"Ülkeyi korkunç bir hava sardı," diye bitirmişti sözlerini rakip, kendi geniş gülümsemesini saklamaya zahmet bile etmeyerek.

Maalesef, bu tamamıyla doğrudu. Başbakan bunu kendi bile hissediyordu; insanlar gerçekten de normalden daha fazla mutsuz görünüyordu. Hava bile kasvetliydi; temmuzun ortasında serin bir sis... Olamazdı, normal değildi...

Notun ikinci sayfasını çevirdi, bunun ne kadar böyle devam ettiğine baktı ve kötü bir iş olduğu için pes etti. Kollarını başının üstünde esneterek gözlerini ofisinde kederle gezdirdi. Mevsim dışı soğuğa karşı sınıksız kapatılmış uzun sürme pencerelerin karşısında güzel, mermer bir şöminesi olan şık bir odaydı bu. Başbakan hafifçe titreyerek kalktı ve cama bastıran ince sise bakarak pencereye doğru yürüdü. Tam o anda, arkası odaya dönükken arkasında hafifi bir öksürük duydu.

Karanlık camdaki kendisinin korkmuş görünen aksiyle burun buruna donakaldı. Bu öksürüğü biliyordu. Daha önce de duymuştu. Boş odaya doğru yavaşça döndü.

"Merhaba?" dedi, kulağa hissettiğinden daha cesur gelmeye çalışarak.

İmkansız olduğunu bilmesine rağmen, kısa bir anlığına kimsenin ona yanıt vermeyeceğini umdu. Fakat, kulağa hazırlanmış bir beyanat okuyormuş gibi gelen gevrek, kesin bir ses hemen yanıt verdi. Ses – Başbakan'ın ilk öksürükten tahmin ettiği gibi – kurbağaya benzeyen ve uzun gümüş bir peruk takan odanın en uç köşesindeki kirli yağlı boya tablosunda resmedilmiş küçük adamdan geliyordu.

"Muggle'ların Başbakan'ına. Acilen görüşmemiz gerek. Lütfen derhal yanıtlayınız. Saygılarımla, Fudge."

Tablodaki adam Başbakan'a soran gözlerle baktı.

"Ee," dedi Başbakan, "dinle...benim için pek müsait bir zaman değil...Bir telefon bekliyorum, anlıyorsunuz ya...Şey'in Başkan'ından— "

"O işi ayarlarlayabiliriz," dedi portre anında. Başbakan'ın ümidi suya düştü. İşte bundan korkuyordu.

"Ama onunla gerçekten konuşmayı umu—"

"Başkan'ın aramayı unutmasını sağlayacağız. Bu akşam yerine yarın akşam arayacak," dedi küçük adam. "Lütfen Mr. Fudge'ı derhal yanıtlayınız.",

"Ben...ah...pekala," dedi Başbakan halsizce. " Evet, Fudge'la görüşeceğim."

Kravatını düzelterek masasına aceleyle geri döndü. Tam sandalyesine oturup yüzünü rahat ve etkilenmemiş bir ifade olduğunu umduğu bir şekle uyarlamıştı ki, mermer şömine rafının altındaki boş ızgaranın üstünde parlak yeşil alevler can buldu. Alevlerin arasında bir topaç gibi hızla dönen iri cüsseli bir adamın belirmesini tek bir şaşkınlık ya da

korku belirtisi bile göstermemeye çalışarak izledi. Saniyeler sonra, güzelce bir antika halının üstüne tırmanmış, elinde limon yeşili silindir şapkaıyla uzun ince çizgili pelerinin kollarından külleri silkeliyordu.

"Aa...Başbakan," dedi Cornelius Fudge, gerilmiş elini öne uzatarak. "Sizi tekrar görmek ne güzel."

Başbakan bu iltifatı dürüstçe karşılayamazdı, o yüzden hiçbir şey söylemedi. Fudge'ı gördüğüne hiç de memnun değildi, çünkü sık ortaya çıkışları, sırf kendileri bile korkutucu olmakla beraber, genellikle çok kötü haberler alacağı anlamına geliyordu. Dahası Fudge besbelli endişeden bitkin görünüyordu. Daha zayıf, daha kel ve daha griydi, ve buruşuk bir bakışı vardı. Başbakan bu bakışı daha önce politikacılar görmüştü ve bu hiçbir zaman iyi bir bileşim değildi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi, kısa bir anlığına Fudge'in elini sıkarak ve masasının önündeki en sert sandalyelerinden birine doğru işaret ederek.

"Nereden başlayacağımı bilmek çok güç," diye mırıldandı Fudge, sandalyeyi çekip oturarak ve yeşil silindir şapkasını dizlerine yerleştirerek. "Ne haftaydı ama, ne haftaydı..."

"Siz de kötü bir tane geçirdiniz öyleyse?" diye sordu Başbakan resmi bir tavırla. Fudge'in fazladan yardımı olmadan yeterince derdi olduğunu iletmeyi umuyordu.

"Elbette, evet," dedi Fudge gözlerini bitkince ovarak ve Başbakan'a somurtup baktı; "Sizin geçirdiğiniz haftayı ben de geçiriyordum, Başbakan'ım. Brockdale Köprüsü... Bones ve Vance'in ölümleri... West Country'deki olaylar da cabası..."

"Siz—ee—size—demek istediğim, sizin insanlarınızdan bazıları—bu—olaylarla alakalıdır, öyleyse?"

Fudge Başbakan'a sertçe bir bakış attı. "Elbette öyle," dedi. "Eminim ki neler olup bittiğini anladınız?"

"Ben..." diye tereddüt etti Başbakan.

İşte tam olarak bu tip bir davranış biçimi Fudge'in ziyaretlerinden hoşlanmamasına neden olmuştu. Koskoca Başbakan'dı ve yeni yetme bir okul çocuğu muamelesi görmekten hoşnut kalmıyordu. Ama elbette bu onu Başbakan olduğu ilk akşam Fudge'la yaptığı ilk görüşmeden beri böyleydi. Daha dün gibi hatırlıyordu ve ölene kadar aklından çıkmayacağını da biliyordu.

Bu ofisin içinde tek başına duruyordu ve bunca yıl hayalini ve planını kurduğu zaferin tadını çıkarıyordu ki arkasında tıpkı bu geceki gibi bir öksürük duymuştu ve dönüp o küçük çirkin portreyi onunla konuşur bulmuştu. Sihir Bakanı'nın gelip kendisini tanıtmak üzere olduğunu ilan ediyordu.

Doğal olarak, uzun kampanyanın ve seçimin zorluğunun sonunda onu delirttiğini sanmıştı. Bir portrenin kendisiyle konuştuğunu görünce büsbütün korkmuştu, fakat bu, kendini ilan etmiş bir büyücünün şömineden dışarı sekip elini sıkıttığında nasıl hissettiğinin yanında hiç kalırdı. Fudge bütün dünyada hala gizlice büyücü ve cadıların yaşamakta olduğunu açıklarken ve Sihir Bakanlığı bütün büyücü halkının sorumluluğunu üstlendiğinden ve büyü dışı halkın onların kokusunu almasını engellediğinden, onun kafasını onlarla fazla meşgul etmesine gerek olmayacağını temenni ederken dili tutulup kalmıştı. Fudge, bunun çok zor bir iş olduğunu çünkü süpürgelerin sorumlu bir biçimde kullanımını düzenlemeden ejderha nüfusunu kontrol altında tutmaya kadar (Başbakan bu noktada masasını destek amaçlı kavradığını hatırladı) her şeyi kapsadığını söylemişti. Fudge daha sonra babacan bir tavırla hala şaşakalmış Başbakan'ın omzuna vurarak.

"Endişelenecek bir şey yok," demişti, "büyük ihtimalle beni bir daha göremeyeceksiniz. Sizi yalnızca bizim tarafımızdan gerçekten ciddi, Muggle'ları da—büyü dışı kişiler yani—etkileyecek birşeyler varsa rahatsız edeceğim. Onun dışında, herkes kendi yoluna. Ve şunu söylemeliyim ki, bunu sefeinizden daha iyi kaldırıyorsunuz. Beni camdan dışarı fırlatmaya kalktı, beni karşı tarafta planlanmış bir işletmece sandı."

Bu sözlerle karşı, Başbakan en sonunda sesini bulmuştu. "Siz—siz bir işletmece değilsiniz öyleyse?"

Bu onun son, ümitsiz bir ümidiydi.

"Hayır," dedi Fudge kibarca. "Korkarım ki hayır. Bakın."

Ve Başbakan'ın çay kupasını bir fareye çevirmişti.

"Ama," dedi Başbakan nefes nefese, çay kupasının bir sonraki nutuğunun kenarını çiğnemesini izlerken, "ama neden—neden kimse bana bir şey—?"

"Sihir Bakanı, kendisini sadece günümüzün Muggle Başbakan'ına gösterir," dedi Fudge, asasını ceketinin içine geri sokarak. "Bunu gizliliğimizi korumak için en iyi yöntem olarak görüyoruz."

"Peki öyleyse," diye sızlandı Başbakan, "neden önceki Başbakan beni uyarmadı--?"

Fudge buna gerçekten çok gülmüştü.

"Aziz Başbakan'ım, hiçbir kimseye söyleyecek misiniz?"

Hala gülen Fudge, şömineye biraz toz atmış, zümrüt yeşili alevlere dalmış ve emici bir sesle yok olmuştu. Başbakan da hareket etmeden durmuştu ve anlamıştı ki yaşadığı sürece hiçbir zaman bu rastlantıyı yaşayan tek bir kişiye anlatmaya cüret etmeyecekti, ki zaten şu koca dünyada kim ona inanırdı ki?

Şoku atlatmak biraz zaman almıştı. Bir süre boyunca kendini Fudge'ın yorucu seçim kampanyası sırasında az uyumanın getirdiği bir halüsinasyon olduğunu inandırmaya çalışmıştı. Bu rahatsız buluşmanın tüm hatıralarından kurtulmak için yaptığı nafil çaba ile, fareyi bundan çok memnun olan yeğenine vermişti ve özel kalem sekreterine, Fudge'ın gelişini bildiren o çirkin küçük adam portresini indirmesini söylemişti. Ama Başbakan'ın korktuğu gibi, portre kaldırılmasının imkansız olduğunu kanıtlamıştı. Birkaç marangoz, bir iki müteahhit, bir resim tarihçisi, ve Maliye Bakanı başarısızca tabloyu duvardan sökmeye çalıştığında, Başbakan bu çabayı bırakmıştı ve sadece ofisteki döneminin sonuna kadar tablonun hareketsiz ve sessiz bir şekilde kalmasını umut etmeye karar vermişti. Sık sık göz ucuyla tablonun sakini esnerken, ya da burnunu kaşırken; hatta bir iki kere arkasında çamur kahverengisi bir branda bırakarak çerçevesinden resmen kalkıp gittiğini gördüğüne yemin edebilirdi. Ama kendini resme fazla bakmamaya ve böyle bir şey olduğunda her zaman kendine gözlerinin yanıldığını söylemeye alıştırmıştı.

Sonra, üç yıl önce, bu geceki gibi bir gecede, Başbakan ofisinde yalnızken, portre Fudge'ın yakın zamanda geleceğini ilan etmişti ve Fudge sırlısklam ve hatırı sayılır bir panik içinde şömineden fırlamıştı. Başbakan'ın neden Axminster'ın her yerine su damlatmakta olduğunu sormasına gerek kalmadan, Fudge Başbakan'ın daha önce hiç duymadığı bir hapisane, "Serious" (ciddi) Black adında bir adam, kulağa "Howarts," gibi gelen bir şeyden ve Harry Potter adında bir çocuk, yani Başbakan'ın uzaktan yakından bir anlam veremediği bir şeyler hakkında bağıra çağıra atıp tutmaya başlamıştı.

"...Azkaban'dan yeni döndüm," demişti Fudge nefes nefese, silindir şapkasının kenarından epeyce bir suyu cebine dökerek. "Kuzey Denizi'nin ortasında, bilirsiniz, berbat bir uçuştu... ruh emiciler başımın etini yiyor"—bunu söylerken ürpermişti—"daha önce hiçbir fırlarla karşılaşmamışlardı. Herneyse, size gelmek zorundaydım, Başbakan'ım. Black tanınmış bir Muggle katili ve Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'e tekrar katılmayı planlıyor olabilir...Ah tabi, daha Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in kim olduğunu bilmiyorsunuz!" Başbakan'a bir an umutsuzca bakmıştı ve, "Eh, oturun, oturun, ben en iyisi size herşeyi anlatayım...Bir viski alın..." demişti.

Başbakan kendi ofisinde bırakın kendi viskisinin ona önerilmesini, oturulmasının söylenmesinden bile hiç hoşlanmamıştı, ama yine de oturdu. Fudge asasını çekti, yoktan kehribar renkli sıvıyla dolu iki büyük bardak var etti, bir tanesini Başbakan'ın eline doğru uzattı, ve bir sandalye çekti.

Fudge bir saatten fazla süre boyunca konuşmuştu. Bir noktada, belli bir ismi yüksek sesle söylemeyi reddetmişti ve Başbakan'ın viskisiz eline sıkıştırdığı bir parşömen parçasına yazmıştı. En sonunda Fudge gitmek için ayağa kalktığında, Başbakan da kalkmıştı.

"Öyleyse diyorsunuz ki..." Sol elindeki isme gözlerini kısarak baktı. "Lord Vol—"

"Adı Anılmaması Gereken Kişi!" diye hırladı Fudge.

"Özür dilerim... Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin hala yaşadığını söylüyorsunuz öyleyse?"

"Eh, Dumbledore öyle diyor," dedi Fudge, ince çizgili pelerinini çenesinin altına sıkıştırarak, "ama onu hiç bulamadık. Bana soracak olursanız, desteği olmadığı sürece tehlikeli değil, o yüzden endişelenmemiz gereken kişi

Black. O uyarıyı harekete geçireceksiniz öyleyse? Harika. Eh umarım birbirimizi tekrar görmeyiz, Başbakan'ım! İyi geceler."

Ama birbirlerini bir daha görmüşlerdi. Bir yıldan kısa bir süre sonra taciz edilmiş gibi görünen Fudge kabine odasında yoktan var olmuştu ve Başbakan'ı Kuidiç (en azından kulağa öyle geliyordu) Dünya Kupası'nda sıkıntılı bir durum oluştuğunu ve birkaç Muggle'ın "işin içine karıştığını," söylemişti ama, Başbakan'ın endişelenmesine gerek yoktu, Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'in işaretinin tekrar görülmesi hiçbir şey demek değildi; Fudge bunun bağlantısız bir olay olduğundan emindi ve Muggle İrtibat Ofisi onlar konuşurken bütün hafıza değişiklikleriyle meşguldüler.

"Ah, neredeyse unutuyordum," diye eklemişti Fudge. "Üç Büyücü Turnuvası için üç yabancı ejderha be bir sfenk ithal ediyoruz, epey alışılmış bir şey bu, ama Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Kontrolü Departmanı bana kural kitabına göre sizi ülkeye epey tehlikeli yaratıkları getirdiğimizden haberdar etmemiz gerektiğini söylüyor."

"Ben—ne—ejderhalar mı?" dedi Başbakan tükürür gibi.

"Evet, üç tane," dedi Fudge. "Ve bir sfenk. Eh, size iyi günler."

Başbakan ejderhaların ve sfenklerin bunun en kötüsü olacağını umut üstüne umut etmişti, ama hayır; iki yıldan kısa bir süre sonra, Fudge bu sefer Azkaban'dan toplu firar olduğu haberleriyle ateşten tekrar fırlamıştı.

"Toplu firar mı?" diye tekrar emişti Başbakan boğuk bir sesle.

"Endişelenecek bir şey yok!" diye bağırdı Fudge, bir ayağını çoktan alevlere koyarak. "Hepsini çabucak yakalayacağız—sadece bilmeniz gerektiğini düşündüm!"

Ve Başbakan "Bekle bakayım orada bir dakika!" diye bağıramadan yeşil kıvılcım yağmuru arasında yok olmuştu.

Basın ve karşı taraf ne derse desin, Başbakan aptal bir adam değildi. Fudge'nin ilk buluşmalarındaki temennilerine rağmen birbirlerini epeyce çok gördükleri ve Fudge'nin her gelişinde biraz daha şaşkın oluşu gözünden kaçmamıştı. Sihir Bakanı hakkında (ya da, kafasında Fudge'dan bahsettiği zaman söylediği gibi, Öteki Bakan hakkında) düşünmekten hoşlanmadığı halde, Başbakan kendini Fudge'nin bir dahaki sefere daha ciddi sorunlara ortaya çıkacağından korkmaktan alamıyordu. O yüzden Fudge darmadağın, sinirli, ve sertçe şaşkın bir şekilde ateşten bir kez daha çıktığında Başbakan'ın onun neden burada olduğunu tam olarak bilememesi, bu oldukça kasvetli hafta boyunca olan her şeyden daha kötüydü.

"Ee—Büyücü toplumunda neler olduğunu ben nereden bileyim?" diye diklendi, Başbakan. "Yönetecek bir ülkem ve yeterli derdim var şu an sizin yardımınız—"

"Aynı dertleri paylaşıyoruz," diye lafını kesti Fudge. "Brockdale Köprüsü dayanıksız değildi. O gerçek bir kasırga bile değildi. O cinayetler Muggle'ların işi değildi. Ve Herbert Chorley'nin ailesi onsuz daha güvendedir. Şu anda onu St. Mungo'nun Sihirsel Hastalıklar ve Yaralanmalar Hastanesi'ne gönderme düzenlemeleri yapıyoruz. Bu gece gitmeli."

"Neden...Korkarım ben...Ne?" diye geveledi Başbakan.

Fudge büyük, derin bir nefes aldı ve dedi ki, "Başbakan'ım, size söylemekten büyük üzüntü duyuyorum ki o geri döndü. Adı Anılmaması Gereken Kişi döndü."

"Döndü mü? 'Döndü' derken...yani yaşıyor mu? Yani—"

Başbakan, Fudge'nin ona bütün öteki büyücülerden daha çok korkulan, on beş yıl önceki esrarengiz ortadan kayboluşundan önce bin korkunç suç işlemiş olan büyücünden bahsettiği, üç yıl önceki o korkunç sohbetin ayrıntılarını hafızasında yokladı.

"Evet, yaşıyor," dedi Fudge. "Bu demektir ki—Kem küm—canlı bir adam eğer öldürülemiyorsa nasıl yaşıyor? Pek anlayamıyorum ve Dumbledore adam gibi açıklamıyor—ama her neyse, gerçekten bir vücudu var; yürüyor, konuşuyor ve öldürüyor, o yüzden sanırım, konuşmamızın amacına göre, evet, yaşıyor."

Başbakan buna ne diyeceğini bilemedi, ama konuştukları her konuda bilgi sahibi varmış gibi görünmek isteğine dair inatçı bir huy, ona önceki konuşmalarından hatırladığı detayları aratıyordu.

"Serious Black—ee—Adı Anılmaması Gereken Kişiyle beraber mi?"

"Black? Black?" dedi Fudge dikkati dağılarak, silindir şapkasını parmaklarında hızla döndürerek. "Yani Sirius Black mi? Merlin'in sakalı, hayır. Black ölü. Meğerse biz—ee—Black hakkında yanlışmış. Aslında masummuş. Ve Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin yanında da değilmiş. Yani," diye ekledi kendini savunurcasına, şapkasını daha hızlı çevirerek, "bütün kanıtlar bunu gösteriyordu—elliden fazla tanığımız vardı—ama her neyse, dediğim gibi, öldü. Aslında, öldürüldü. Sihir Bakanlığı binasında. Aslına bakarsanız bir soruşturma olacak..."

Şaşırtıcı olarak, Başbakan bu noktada Fudge için geçici bir acıma hissi duydu. Ama bu, kendini beğenmişlik pırıldamasıyla anında söndü. Kendisi şöminelerde belirme yeteneğinden yoksun olabilirdi, ama onun yönetimi altında devlet departmanlarından hiçbirinde hiçbir zaman bir cinayet işlenmemişti... Hiç değilse şimdye kadar...

Başbakan gizlice masasının tahtasına vururken, Fudge devam etti, "Ama Black geçti gitti. Demek istediğim şu ki, bir savaşın içindeyiz Başbakan'ım, ve bazı adımlar atılmalı."

"Savaşta mı?" diye tekrarladı Başbakan gergince. "Herhalde bu biraz fazla abartılmış bir terimdi?"

"Adı Anılmaması Gereken Kişi şimdi Ocak'ta Azkaban'dan kaçan müritleriyle birleşti," dedi Fudge, gittikçe daha hızlı konuşarak ve şapkasını sadece limon yeşili bir leke gibi görünecek kadar hızlı çevirerek. "Açığa çıktıklarından beri bir kargaşaya sebep oldular. Brockdale Köprüsü—o yaptı Başbakan'ım, beni eğer onun için kenara çekilmezsem toplu bir Muggle cinayeti ile tehdit etti ve—"

"Aman Tanrım, yani bütün o insanların ölümü ve benim paslanmış sondaj kulesi ve çürümüş genişletme eklemleri ve başka bilmemneler hakkında sorular cevaplamak zorunda kalmam senin suçun muydu!" dedi Başbakan öfkeyle.

"Benim mi suçum?" dedi Fudge rengi değişerek. "Sen olsaydın şantajla öylece boyun eğeceğini mi söylemek istiyorsun?"

"Belki hayır," dedi Başbakan, ayağa kalkarak ve odada volta atarak, "ama şantajcılar bir iğrençlik yapmadan yakalamak için elimden ne geliyorsa yapardım!"

"Gerçekten de benim elimden geleni yapmadığımı mı sanıyorsunuz?" diye sordu Fudge ateşlice. "Bakanlıktaki her Seherbaz onu ve müritlerini yakalamaya çalıştı ve çalışıyor, ama dünyadaki en güçlü büyücülerden biri hakkında konuşuyoruz maalesef, otuz yıldır yakalanmaktan kaçmış bir büyücü!"

"Öyleyse bana West Country'deki kasırgadan da onun sorumlu olduğunu söyleyeceksiniz?" dedi Başbakan, sinirleri attığı her adımla artarak. Bu korkunç felaketlerin nedenini keşfedip de halka açıklayamamak onu çileden çıkarıyordu, bunun devletin suçunun olmasından daha da fazla.

"O bir kasırga değildi," dedi Fudge sefilce.

"Afedersiniz!" diye havladı Başbakan, şimdi resmen ayaklarını vura vura yürüyerek. "Ağaçlar sökülü, çatılar koparılmış, sokak lambaları eğilmiş, korkunç yaralanmalar—"

"Ölüm Yiyenler'di," dedi Fudge. "Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin müritleri. Ve...ve devlerin de işe karıştığını sanıyoruz."

Başbakan sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi olduğu yerde kaldı. "Neyler işe karışmış?"

Fudge yüzünü buruşturdu. "Geçen sefer büyük bir etki yaratmak istediğinde devleri kullandı," dedi. "Yanlış Bilgilendirme Ofisi yirmi dört saat çalışıyor. Gerçekte neler olduğunu gören Muggle'ların hafızalarını değiştiren Hafıza Değiştirici takımlarımız vardı. Sihirli Yaratıkların Düzenlenmesi ve Kontrolü Departmanı'nın çoğunu etrafta koşturduk, ama dev bulamıyoruz—bir felaketti."

"Yapma ya!" dedi Başbakan öfkeyle.

"Bakanlık'ta moralin epey düşük olduğunu inkar etmeyeceğim," dedi Fudge. "Bütün bunların üstüne, Amelia Bones'u kaybettik."

"Kimi kaybettiniz?"

"Amelia Bones. Sihirsel Kanun Uygulama Departmanı'nın başı. Sanıyoruz ki Adı Anılmaması Gereken Kişi onu kendisi öldürdü, çünkü çok yetenekli bir cadıydı ve—ve bütün kanıtlar gösteriyor ki gerçek bir dövüş sergiledi."

Fudge boğazını temizledi ve, görüldüğü üzere, bir gayretle silindir şapkasını döndürmeyi bıraktı.

"Ama o cinayet gazetelerdeydi," dedi Başbakan öfkesinden bir anlığına saparak "Bizim gazetelerimizde. Amelia Bones...sadece kendi başına yaşayan orta yaşlı bir kadın dendi. Korkunç—korkunç bir cinayetti değil mi? Epeyce tanınmıştı. Polis çok şaşkın, görüyorsunuz ya."

Fudge iç geçirdi. "Eh, elbette öyleler," dedi "içerden kilitlenmiş bir odada öldürülmüştü, değil mi? Öteki taraftan, biz tam olarak kimin yaptığını biliyoruz, ki bu bizi onu yakalamak için daha ileriye götürmüyor. Ve Emmeline Vance vardı, belki bunu duymadınız—"

"Ah evet duydum!" dedi Başbakan. "Aslında buradan köşenin etrafında oldu. Gazeteler onu allayıp pulladılar, "Başbakan'ın arka bahçesine kanun ve emir ihlali—"

"Ve sanki bu yeterli değilmiş gibi," dedi Fudge, Başbakan'ı dinlemeyerek, "ruh emiciler her yeri sardılar, insanlara sağda solda ortada saldırarak..."

Daha mutlu bir anında bu cümle Başbakan'a anlaşılmaz gelirdi, ama şimdi daha zekiydi.

"Ruh emicilerin Azkaban'daki tutsakları koruduğunu sanıyordum," dedi dikkatle.

"Öyle yapıyorlardı," dedi Fudge halsizce. "Ama artık değil. Hapishane'yi bıraktılar ve Adı Anılmaması Gereken Kişi'ye katıldılar. Bunun bir hayal kırıklığı olmadığını söyleyemem."

"Ama," dedi Başbakan, doğan bir korkuyla, "siz bana onların insanlardan umut ve mutluluğu emen yaratıklar olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Doğru. Ve çoğalıyorlar. Bütün sisi yaratan şey de bu."

Başbakan dizleri çözülerek en yakın sandalyeye çöktü. Görünmez yaratıkların köylerin ve kasabaların arasından geçerek seçmenlerine umutsuzluk dağıtması onda bayılacakmış gibi bir his uyandırıyor.

"Görüyorsunuz ki, Fudge—birşeyler yapmalısınız! Bu Sihir Bakanı olarak sizin sorumluluğunuz!"

"Aziz Başbakan'ım, bütün bunlardan sonra benim hala Sihir Bakanı olduğumu gerçekten düşünemezsiniz, değil mi? Üç gün önce kovuldum! Bütün Büyücü toplumu iki hafta boyunca benim işten çıkarılmamı çığırıyor. Ofisteki bütün dönemim boyunca onları böyle birleşmiş görmemiştim!" dedi Fudge, gülümsemek için cesur bir çaba ile.

Başbakan bir anlığına ne diyeceğini bilememişti. Bırakıldığı duruma karşı duyduğu kızgınlığına rağmen, karşısında oturan çekmiş gibi görünen adama acıyordu.

"Çok üzgünüm," dedi en sonunda. "Eğer yapabileceğim bir şey varsa?"

"Çok naziksiz Başbakan'ım, ama yapabileceğiniz bir şey yok. Ben buraya sizi son olan olaylar konusunda bilgilendirmek ve size halefimi tanıştırmaya geldim. Şu ana kadar burada olur sandım, ama elbette, şu anda çok meşgul bütün olanlar yüzünden."

Fudge bir tüy kalemin ucunuyla kulağını karıştıran uzun kıvrık gümüş peruk takan çirkin küçük adam portresine baktı. Fudge'in bakışını yakalayan portre dedi ki, "Biraz sonra burada olacak, Dumbledore'a yazdığı bir mektubu bitiriyor."

"Ona şans dilerim," dedi Fudge ilk defa acı bir sesle konuşarak. "Son iki haftadır Dumbledore'a günde iki kez yazıyordum, ama ondan tık yok. Eğer çocuğu ikna etmeye hazırlıklı olsaydı, ben hala... Eh, belki Scrimgeour daha başarılı olur."

Fudge besbelli kederli bir sessizliğe dinmişti, ama bu neredeyse anında bir anda gevrek, resmi sesiyle konuşan portre tarafından bozulmuştu.

"Muggle'ların Başbakan'ına. Bir toplantı rica ediyorum. Acil. Lütfen derhal yanıtlayınız. Rufus Scrimgeour, Sihir Bakanı."

"Evet, evet, iyi," dedi Başbakan dikkati dağılarak, ve ızgaradaki alevler tekrar zümrüt yeşiline döndüğünde, yükseldiğinde ve ortalarında ikinci bir dönen büyücü belirlediğinde ve onu kısa bir an sonra antika halının üstüne tükürdüğünde irkilmedi bile.

Fudge ayağa kalktı ve bir anlık bir tereddütten sonra yeni gelenin kendini toplamasını, uzun siyah cüppesinin tozunu silkelemesini ve etrafına bakmasını izleyerek Başbakan da aynısını yaptı.

Başbakan'ın ilk, aptalca fikri Rufus Scrimgeour'un yaşlı bir aslana benzemesiydi. Yeleinde ve çalıya benzeyen kaşlarında çizgi çizgi grilikler vardı, Tel-kenarlı gözlüklerin ardında meraklı sarımsı gözleri vardı ve hafifçe topallayarak yürümesine rağmen uzun ince boyuyla ve uzun adımlarıyla belli bir zarafeti vardı. İnsanda derhal bir kurnazlık ve sertlik hissi bırakıyordu; Başbakan, Büyücü toplumunun bu tehlikeli zamanda neden Scrimgeour'u Fudge'a yeğlediğini anladığını sandı.

"Nasılsınız?" dedi Başbakan kibarca, elini uzatarak.

Scrimgeour onu kısa bir süre tuttu, gözleriyle odayı taradı, ve cüppesinin altından bir asa çekti.

"Fudge size herşeyi anlattı mı?" diye sordu, kapıya doğru uzun adımlarla yürüyerek ve asasıyla anahtar deliğine dokunarak. Başbakan kilidin tıkırdadığını duydu.

"Ee—evet," dedi Başbakan. "Ve eğer sakıncası yoksa, o kapının açık kalmasını tercih ederim.

"Rahatsız edilmemeyi tercih ederim," dedi Scrimgeour kısaca, "ya da izlenmemeyi," diye ekledi, asasını, perdelerin çekilmesini sağlayarak pencerelere yönelterek. "Evet, pekala, ben meşgul bir adamım, o yüzden işimize dönelim. İlk olarak, güvenliğinizi konuşmalıyız."

Başbakan sesini yükseltebildiği kadar yükseltti ve cevapladı: "Zaten sahip olduğum güvenlikten tamamiyle memnunum efendi—"

"Ama biz değiliz," diye lafını kesti Scrimgeour. "Eğer Başbakan'ları İmperius lanetinin altına girerse bu Muggle'lar için yetersiz bir koruma olacak. Dışarıdaki ofisinizdeki yeni sekreter—"

"Kingsley Shacklebolt'tan kurtulmuyorum eğer bunu demek istiyorsanız!" dedi Başbakan sıcağı sıcağına. "Gerçekten verimli, ötekilerinin yaptığından iki katı işin altından kalkıyor—"

"Çünkü o bir büyücü," dedi Scrimgeour, gülümsemenin "g"sini bile göstermeden. "Size korumanız için gönderilmiş olan iyi eğitilmiş bir Seherbaz."

"Bekle bakalım bir dakika!" diye bildirdi Başbakan. "Ofisime öylece insanlar koyamazsınız, benim için çalışanları ben seçerim—"

"Shacklebolt'tan memnun olduğunuzdan sanıyordum?" dedi Scrimgeour soğukça.

"Öyleyim—yani—öyleydi—"

"Öyleyse problem yok, değil mi?" dedi Scrimgeour.

"Ben...eh, Shacklebolt işinde...ee...harika olmayı sürdürdüğü sürece," dedi Başbakan özürle, ama Scrimgeour onu duymuşa benzemiyordu.

"Şimdi, Genç Bakanınız Herbert Chorley konusunda," diye devam etti. "Ördek taklidi yaparak etrafı eğlendiren."

"Ne olmuş ona?" diye sordu Başbakan.

"Besbelli kötü yapılmış bir Imperius Laneti'ne tepki gösterdi," dedi Scrimgeour. "Beynini sersemletti, ama o hala tehlikeli olabilir."

"Sadece vak vaklıyor!" dedi Başbakan halsizce. "Herhalde birazcık dinlenmek...Belki içkiyi bırakmak..."

"St. Mungo'nun Sihirsel Hastalıklar ve Yaralanmalar Hastanesi'nden bir Şifacı takımı onu biz konuşurken bile inceliyorlar. Şu ana dek üç tanesini boğmaya kalkıştı," dedi Scrimgeour. "Bence en iyisi onu şimdilik Muggle toplumundan almak." "Ben...eh...İyi olacak, değil mi?" dedi Başbakan endişeyle.

Scrimgeour şömineye doğru çoktan yol almaya başlayarak sadece omuz silkti.

"Eh, söylemek istediklerim bunlardı. Gelişmelerden sizi haberdar edeceğim, Başbakan'ım—ya da, en azından, ben muhtemelen kendim gelemeyecek kadar çok meşgul olacağım, o zaman Fudge'ı göndereceğim. Danışman kapasitesi içinde kalmaya razı oldu."

Fudge gülümsemeye çalıştı, ama başarısızdı; sadece bir diş ağrısı varmış gibi görünüyordu. Scrimgeour ateşi yeşile döndüren esrarengiz toz için ceplerini karıştırıyordu bile. Başbakan bir an ikisine ümitsizce baktı, sonra bütün akşam bastırmaya çalıştığı sözler en sonunda ağzından fırladı.

"Ama Tanrı aşkına—siz büyücüsünüz! Sihir yapabilirsiniz! Eminim ki—eh—her şeyi çözebilirsiniz!"

Scrimgeour yavaşça yerinde döndü ve Fudge'a şaşkın bir bakış attı, ve Fudge bu sefer gülümsemeyi başararak kibarca dedi ki: "Sorun şu ki, öteki taraf da büyü yapabiliyor, Başbakan'ım."

Ve bununla beraber, iki büyücü parlak yeşil ateşe birbiri ardına girerek yok oldular.

Happysweety

Spinner's End

Millerce uzaklıkta, Başbakan'ın penceresinin aksi yönüne doğru hızla esen rüzgâr; yabancı otlar ve çöp yığınlarının arasından akan kirli nehri sürüklüyordu. Artık kullanılmayan bir fabrikanın devasa bacasına belirsizlik ve uğursuzluk hâkimdi. Ne kapkara suyun fısıltısından başka bir ses vardı, ne de yığınların altında balık ve patates kızartması kokusu aldığı bazı paketlere umutla ve yavaşça yaklaşan bir deri bir kemik tilkiden başka bir hayat belirtisi.

Ama sonra, aniden cılız bir patlama sesiyle, nehrin kıyısında ince uzun ve kukuletalı bir figür belirdi. Tilki dondu, ihtiyatla gözlerini bu olağan dışı olaya sabitlemişti. Figür kısa bir süre bulunduğu yeri kontrol ediyormuş gibi göründü, sonra ışıkla birlikte, hızlı ve büyük adımlarla ilerledi, uzun pelerini çimenlere sürtünürken ses çıkarıyordu.

İkinci ve daha yüksek bir patlama sesiyle diğer bir figür cisimlendi.

"Bekle!"

Kulak tırmalayan çığlıktan ürken tilki çalılıkların arasına sindi. Yığınların üzerinden yuvasına doğru sıçradı. Yeşil parlak bir ışık oldu ve ciyaklayan tilki ölü olarak yere düştü.

İkinci figür, hayvanı ayakucuyla çevirdi.

"Yalnızca bir tilki," dedi umursamazca bir kadın sesi kukuletanın altından. "Belki bir seherbazdır diye düşünmüştüm—Cissy, bekle!"

Ama parlak ışık sırasında durup bakan kişi, az önce tilkinin düştüğü yığınların üzerinden basıp gitmişti bile.

"Cissy—Narcissa—beni dinle--"

İkinci kadın ilkinin yetiştirdi ve kolunu yakaladı, ama diğer kolunu kurtardı.

"Geri dön, Bella!"

"Beni dinlemelisin!"

"Yeterince dinledim. Kararımı verdim. Beni yalnız bırak!"

Narcissa isimli kadın, bir çizgi boyu uzanan eski parmaklıkların, nehri, dar ve kaldırım taşlı caddeden ayrıldığı yere, yani yığınların sonuna ulaştı. Diğer kadın, Bella, takip etmeye devam etti. Birlikte, yolun karşısındaki pencereleri boğuk ve kapkaranlık olan bir dizi yıkık dökük tuğla bir eve baktılar.

"Burada mı yaşıyor?" diye sordu Bella küçümseyen bir sesle. "Burada? Bu Muggle ahırında? Kendi türümüzden buraya ayak basan ilk kişiler olmalıyız--"

Ama Narcissa dinlemiyordu; paslı parmaklıklardan kendine bir boşluk bulup sıyrıldı ve hızlıca yolu geçti bile.

"Cissy, bekle!"

Pelerini arkasında hışırtı çıkaran Bella, Narcissa'yı takip etti, onu ikinci ve neredeyse birincisinin aynısı olan evlerle dolu bir sokağa girerken gördü. Bazı sokak lambaları kırık; iki kadın aydınlık ve kör karanlık arasında koşuyordu. Takip eden kadın, diğerini, başka bir köşeyi döndüğü sırada yakaladı. Bu kez kolunu sıkıca yakalamayı başardı, kendine doğru çevirdi ve böylece yüz yüze geldiler.

"Cissy, bunu yapmamalısın, ona güvenemezsin--"

"Karanlık Lord ona inanıyor, değil mi?"

"Karanlık Lord... bence... yanılıyor," Bella nefes nefese kaldı, ve etrafa bakıp gerçekten yalnız olup olmadıklarını kontrol ederken kısa bir süre boyunca kukuletasının altındaki gözleri parladı. "Hem ne olursa olsun, bize plan hakkında konuşmamamız söylendi. Bu Karanlık Lord'a ihanet etmek olur--"

"Bırak, Bella!" diye hırladı Narcissa ve pelerinin altından bir asa çıkarıp tehdit edercesine diğerinin suratına tuttu. Bella yalnızca güldü.

"Cissy, kendi kardeşine mi? Yapamazsın--"

"Artık yapamayacağım hiçbir şey yok!" dedi Narcissa histerik bir sesle, asasını bir bıçakmışçasına indirirken başka bir ışık parlaması oldu. Bella, yanmanın etkisiyle kardeşinin kolunu bıraktı.

"Narcissa!"

Ama Narcissa aceleyle devam etti. Şimdi, mesafesini koruyup tuğla evlerin oluşturduğu terkedilmiş labirentin derinliklerine inerken, takipçisi kolunu ovalayarak tekrar peşindeydi.

Sonunda, Narcissa, yükselen fabrika bacasının havada asılı duran kocaman bir işaret parmağı gibi görüldüğü yere, Spinner's End isimli sokağa girdi. Perdelerin arasından loş ışığın sızdığı en sondaki bodrum daireye ulaşana kadar, tahta ve kırık pencerelerin yanından geçerken adımları kaldırımda yankılanıyordu.

Sessizce lanet eden Bella ona yetişmeden önce, kapıyı çaldı. Kesik kesik soluyup, onlara gece meltemini taşıyan kirlî nehrin kokusunu alarak, birlikte beklediler. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Kapı aralığından onlara bakan, uzun siyah saçları ortadan ikiye ayrılmış, soluk yüzlü ve siyah gözlü bir adam görüldü.

Narcissa kukuletasını indirdi. Yüzü o kadar solgundu ki karanlıkta parlıyordu; uzun sarı saçları sırtına dökülüp ona boğulmuş bir insan görüntüsü veriyordu.

"Narcissa!" dedi kapıyı biraz daha aralayan adam, böylece ışık Narcissa ve kız kardeşini de aydınlattı. "Ne hoş bir sürpriz!"

"Severus," dedi Narcissa fısıldayarak. "Seninle konuşabilir miyim? Acil bir durum."

"Tabii ki."

Adam, kadının içeri girmesi için geri çekildi. Hala kukuletalı olan kız kardeşi davet edilmemiş olarak kardeşini takip etti.

"Snape," dedi kısaca yanından geçerken.

"Bellatrix," diye yanıtladı Snape, kapıyı arkalarından kapatırken ince ağzını bükerek hafifçe yapmacık bir şekilde gülümsedi.

Doğruca, karanlık bir hücreymiş hissi veren, küçücük bir oturma odasına girdiler. Duvarlar, çoğu siyah ve ya kahverengi deri kaplı olan kitaplarla kaplanmıştı; yıpranmış bir kanape, eski bir koltuk, sallanan bir masa, tavandan sarkan mum dolu avizenin loş ışığı altında grup halinde duruyorlardı. Genellikle kullanılmadığı için, evde bir terk edilmişlik havası vardı.

Snape Narcissa'ya nazıkçe oturmasını işaret etti. Narcissa pelerinini çıkardı ve bir kenara fırlattı, kucağına koyduğu, birbirine kenetlenmiş beyaz ve titreyen ellerine bakarak oturdu. Bellatrix kukuletasını daha yavaş indirdi. Kadeşinin sarışın olduğu kadar esmerdi. Ağır göz kapakları ve sert bir çene yapısı vardı. Narcissa'nın arkasına gelene dek gözlerini Snape'ten ayırmadı.

"Peki, senin için ne yapabilirim?" diye sordu Snape, iki kardeşin karşısındaki koltuğa otururken.

"Biz... yalnızız, değil mi?" diye sordu Narcissa usulca.

"Evet, tabii ki. Yani, Kilkuyruk burada, ama haşaratları saymıyoruz, değil mi?"

Asasını arkasındaki kitaplarla dolu dolaba doğrulttu, gürültüyle gizli bir kapı açıldı ve üzerinde donup kalmış küçük bir adamın olduğu dar bir merdiveni açığa çıkardı.

"Senin de şüphesiz anladığın gibi, Kilkuyruk, misafirlerimiz var," dedi Snape tembelce.

Adam, son birkaç merdivenden kamburunu çıkararak, ağır ağır indi ve odaya girdi. Küçük sulu gözleri, nokta bir burnu ve suratında hoş olmayan aptal bir sırıtışı vardı. Sol eli parlak gümüş bir eldivenle kaplı olan sağ elini taşıyordu.

"Narcissa!" dedi cikleyen bir sesle. "Ve Bellatrix! Ne kadar da--"

"Eğer isterseniz, Kilkuyruk içeceklerimizi getirecek," dedi Snape. "Ve sonra da yatak odasına dönecek."

Kilkuyruk, sanki Snape ona bir şey fırlatmışçasına irkildi.

"Senin uşağın değilim!" diye cikledi, Snape'ten gözlerini kaçırarak.

"Gerçekten mi? Ben de, Karanlık Lord seni buraya bana yardımcı olmak için yolladı diye bir izlenim içindeydim."

"Yardımcı olmak için, evet—ama içeceklerini hazırlamak ve—ve evini temizlemek!"

"Daha tehlikeli işlere yardımcı olmak için can attığın hakkında en ufak bir fikrim yoktu Kilkuyruk," dedi Snape yumuşak bir sesle. "Bu kolayca ayarlanabilecek bir şey: Karanlık Lord'la bir konuşayım--"

"Eğer istersem onunla kendim konuşabilirim!"

"Tabii ki konuşabilirsin," dedi Snape dudak bükerek. "Ama aynı zamanda, içkilerimizi getir. Ev cini yapımı şaraplardan olsun."

Kilkuyruk bir an tereddüt etti, onunla tartışabilecekmiş gibi görünüyordu, ama sonra döndü ve ikinci bir gizli kapının yolunu tuttu. Bardakların çınlama seslerini duydular. Saniyeler içinde tozlu bir şişe ve bir tepsi üzerinde üç bardakla geri döndü. Elindekileri sallanan masa üzerine koydu ve kitap-kaplı kapıyı arkasından kapayarak uzaklaştı.

Snape, üç bardağı da kan kırmızı şarapla doldurdu ve ikisini kız kardeşlere verdi. Narcissa mırıldanarak teşekkür ederken, Bellatrix hiçbir şey söylemedi, onun yerine Snape'e ters ters bakmayı sürdürdü. Snape rahatsız olmuşa benzemiyordu; aksine eğleniyor gibi görünüyordu.

"Karanlık Lord'a," dedi bardağını kaldırırken ve içkisini bir dikişte bitirdi.

Kızkardeşler de aynısını yaptılar. Snape bardakları tekrar doldurdu. Narcissa ikinci içkisini aldığı sırada, aceleyle, "Severus, buraya bu şekilde geldiğim için üzgünüm, ama seni görmek zorundaydım. Bana yardım edebilecek tek kişi olduğunu düşünüyorum--"

Snape tek elini kaldırarak susmasını işaret etti, sonra asasını tekrar gizli merdivenin kapısına doğrulttu. Büyük bir gürültü ve ciyaklamayı, Kilkuyruk'un merdivenlerden aceleyle yukarı çıkma sesleri takip etti.

"Özür dilerim," dedi Snape. "Son zamanlarda kapı dinlemeye başladı, ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum... Ne diyordun, Narcissa?"

Derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı.

"Severus, biliyorum burada olmamam lazım, kimseye bir şey anlatmamam söylendi, ama--"

"Öyleyse diline hâkim ol!" diye hırladı Bellatrix. "Özellikle de şimdiki ekipte!"

"Şimdiki ekip?" diye tekrar etti Snape alaycı bir sesle. "Ve benim bundan ne anlamam gerekiyor, Bellatrix?"

"Sana güvenmediğimi, Snape, senin de gayet iyi bildiğin gibi!"

Narcissa ağlıyormuşçasına iç çekti ve elleriyle yüzünü kapadı. Snape bardağı masaya koydu ve tekrar oturdu, elleri koltuğun üzerindeydi, Bellatrix'in ters ters bakan yüzüne gülümsedi.

"Narcissa, bence Bellatrix'in içindekileri kusmasını dinlemeliyiz; bu sıkıcı yarıda kesilmeleri önler. Pekâlâ, devam et, Bellatrix," dedi Snape. "Bana güvenmemene sebep olan şey ne?"

"Yüz tane sebep var!" diye bağırdı, kanepenin arkasından uzun adımlarla masaya doğru gidip bardağını hızla masaya çarparak. "Nereden başlayayım! Karanlık Lord gücünü yitirdiğinde neredeydin? Neden ortadan kaybolduğu zaman onu bulmak için en ufak bir harekette bulunmadın? Dumbledore'un yanında yaşadığın onca yıl boyunca ne yaptın? Neden Karanlık Lord'un Felsefe Taşı'nı elde etmesini engelledin? Neden Karanlık Lord'un yeniden doğuşu sırasında hemen gelmedin? Birkaç hafta önce, biz, Karanlık Lord için kehaneti ele geçirmeye çalışırken neredeydin? Ve neden, Snape, beş sene boyunca senin merhametine kalmış durumdayken, Harry Potter hala hayatta?"

Durdu, göğsü hızla şişip iniyordu, yanakları kızarmıştı. Arkasında, yüzü hala elleriyle kapalı olan Narcissa, hareketsizce oturuyordu.

Snape gülümsedi.

"Sana cevap vermeden önce—ah evet, Bellatrix, cevap vereceğim! Söyleyeceklerimi ve Karanlık Lord'a ihanet ettiğim masalının asılsız olduğunu, diğer arkamdan konuşanlara iletebilirsin. Cevap vermeden önce, bir şey sormama izin ver. Gerçekten, Karanlık Lord'un bu soruların her birini tek tek sormadığını mı düşünüyorsun? Ve eğer ben yeteri kadar tatmin edici cevaplar vermeseydim, şu anda karşında oturup, seninle konuşuyor olabilir miydim sanıyorsun?"

Bellatrix duraksadı.

"Sana inandığını biliyorum, ama..."

"Yoksa yanıldığını mı düşünüyorsun? Ya da onu bir şekilde kandırdığımı mı? Karanlık Lord'u, en büyük büyücüyü, dünyanın gördüğü en becerikli Zihnefendar'ı kandırmak?"

Bellatrix bir şey demedi, ama ilk kez az da olsa rahatsız olmuş görünüyordu. Snape konunun üzerinde durmadı. Tekrar içkisini aldı, tek yudumda bitirdi ve devam etti. "Karanlık Lord güçten düştüğünde nerede olduğumu merak ediyorsun. Bana emrettiği gibi Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'ndaydım, çünkü Albus Dumbledore hakkında casusluk yapmamı istemişti. Karanlık Lord'un emri olduğundan işi almaya cüret ettiğimi biliyorsun, değil mi?"

Bellatrix neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde, onaylarcasına başını bir yukarı bir aşağı salladı ve sonra ağzını açtı, ama Snape önce davrandı.

"Ortadan kaybolduğunda, onu bulmak için neden çabalamadığımı soruyorsun. Avery, Yaxley, Carrows'lar, Greyback, Lucius ile birlikte" – kafasını Narcissa'ya doğru hafifçe eğdi – "aynı nedenden dolayı. İşinin bittiğine inanıyordum. Bununla övünmüyorum, yanılmıştım, ama öyle işte... Eğer, o zaman inançlarını kaybedenleri affetmeseydi, şu anda çok az sayıda müride sahip olurdu."

"Bana sahip olurdu!" dedi Bellatrix hırsla. "Onun için Azkaban'da yıllarını geçiren bana!"

"Evet, gerçekten, takdire değer," dedi Snape sıkılmış bir sesle. "Belki yardımcı olsaydım, hapiste onun için bu kadar yatmamış olurdun, ama iyi niyetin şüphe edilmeyecek kadar güzel--"

"İyi niyet!" diye haykırdı; öfkesinden çılgına dönmüş gibiydi. "Ben ruh emicilere katlanırken, sen Hogwarts'ta kalıp rahatça Dumbledore'un evcil hayvan rolünü oynadın!"

"Tam olarak değil," dedi Snape soğukça. "Karanlık Sanatlara Karşı Savunma öğretmenliğini bana vermeyecekti, bildiğin gibi. Şey gibi düşünüyordun, ee, beni kötü yola sürükleyeceğini, beni eski halime döndüreceğini."

"Senin, Karanlık Lord için olan fedakârlığın bu muydu, gözde dersini öğretmemek mi?" diye alay etti Bellatrix. "Neden orada o kadar zaman kaldın, Snape? Dumbledore hakkında, öldüğüne inandığın efendine casusluk yapmak için mi?"

"Hemen hemen," dedi Snape, "Buna karşın, Karanlık Lord görevimi hiç bırakmadığım için memnun: On altı senelik bilgi birikimim vardı, yani Azkaban'ın ne kadar kötü olduğu hakkında bitmek bilmeyen anılardan daha işe yarar bir yeniden-hoş geldin hediyesi."

"Ama kaldın--"

"Evet, Bellatrix, kaldım" dedi Snape, ilk kez sabrını yitirdiğini belli ederek. "Azkaban'a tıklmaya tercih edeceğim bir işim vardı. Ölüm Yiyenler'i avlıyorlardı, biliyorsun. Dumbledore'un koruması beni hapsin dışında tutuyordu; en uygunu

oydu ve ben de kullandım. Tekrar ediyorum: Karanlık Lord kaldığımdan dolayı beni suçlamıyor, peki sen neden yapıyorsun anlamıyorum.”

“Sanırım ikinci bilmek istediğin,” diye devam etti Snape, sesini biraz daha yükselterek, çünkü Bellatrix sözünü kesmeye hazırlanıyordu, “neden Karanlık Lord ve Felsefe Taşı arasında durduğum. Bunun cevabı kolay. Bana güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. O da, tıpkı senin gibi, sadık bir Ölüm Yiyen’den Dumbledore’un yardakçısına dönüştüğümü düşünüyordu. Acınacak durumdaydı, çok zayıf ve vasat bir büyücünün vücudunu paylaşıyordu. Önceki müttefikleri Dumbledore’a ya da Bakanlığa dönmüşlerdir diye, kendini onlara açığa çıkarmaya cesaret edemedi. Bana güvenmemesi beni derinden yaralamıştı. Gücüne üç sene erken ulaşabilirdi. Sadece açgözlü ve değersiz olan Quirrell taşı çalmaya yeltendiğinde, kabul ediyorum, onu engellemek için yapabileceğim her şeyi yaptım.”

Bellatrix’in ağzı sanki kötü tadlı bir ilaç almışçasına büküldü.

“Ama o geri döndüğünde gelmedin, Karanlık İşaret’in yandığını hissettiğinde hemen ona gelmedin--”

“Doğru. İki saat sonra geldim. Dumbledore’un emri üzerine geldim.”

“Dumbledore’un emri üzerine--?” diye başladı nefret dolu bir tonla.

“Düşün!” dedi Snape tekrardan sabırla. “Düşün! İki saat beklemeyle, yalnızca iki saatle, Hogwarts’taki casusluk görevimin kalıcı olmasını garanti altına aldım! Dumbledore’un, yalnızca o emir verdi diye Karanlık Lord’un tarafına geçtiğimi düşünmesini sağlayarak, onun ve Zümrüdüanka Yoldaşlığının hakkındaki tüm bilgileri ulaştırabilecektim! İyice düşün, Bellatrix: Karanlık İşaret, aylardır gittikçe belirginleşiyordu. Geri dönmek üzere olduğunu biliyordum, bütün Ölüm Yiyenler bilir! Ne yapmak istediğimi düşünecek çok zamanım vardı, bir sonraki hamlemi planlamak için, Karkarof gibi kaçmak için, değil mi?”

“Seni temin ederim, Dumbledore’un kendi adamı olduğumu düşünmesine rağmen, Karanlık Lord’a ona sadık kaldığımı anlattığımda, geç kalmamdan kaynaklanan hoşnutsuzluğu tamamen ortadan kaybıldı. Evet, Karanlık Lord, onu sonsuza dek terk ettiğimi düşündü, ama yanılmıştı.”

“Ama ne işe yaradın?” diye dudak büktü Bellatrix. “Ne gibi yararlı bilgiler edindik senden?”

“Bilgilerim direkt olarak Karanlık Lord’a iletilir,” dedi Snape. “Eğer seninle paylaşmamayı seçiyorsa--”

“Benimle her şeyini paylaşır!” dedi Bellatrix bir anda patlayarak. “Beni en vefalı, en sadık müridi olarak--”

“Öyle mi?” dedi Snape, sesinden inanmadığı anlaşılıyordu. “Bakanlık fiyaskosundan sonra da mı?”

“Benim suçum değildi!” dedi Bellatrix kızarak. “Eskiden Karanlık Lord en değer verdiği şeyi emanet ederdi bana, eğer Lucius--”

“Sakın—sakın kocamı suçlamaya kalkışma!” dedi Narcissa kardeşine bakarak, alçak ama etkili bir sesle.

“Suçluluk payı aramak gereksiz,” dedi Snape yumuşak bir sesle. “Olan, oldu.”

“Ama senin tarafından değil!” dedi Bellatrix öfkeyle. “Hayır, diğerlerimiz tehlike içindeyken, sen, bir kez daha yoktun, değil mi, Snape?”

“Geride kalmam emredildi,” dedi Snape. “Belki Karanlık Lord’la aynı fikirde değilsindir, belki Ölüm Yiyenler’le Zümrüdüanka Yoldaşlık’ı arasındaki bir savaşa katılırsam Dumbledore’un farkına varmayacağını düşünüyorsunuz? Ve—bağışla beni—tehlikeden bahsediyorsun... Altı tane gençle savaşıyordunuz, değil mi?”

“Senin de çok iyi bildiğin gibi, çok geçmeden Yoldaşlığın yarısının gelmesiyle birlikte birleşmiştiler!” diye hırladı Bellatrix. “Ve, hazır Yoldaşlık konusu açılmışken hala karargahın yerini söyleyemeyeceğin konusunda ısrar ediyorsun, değil mi?”

“Sır Tutucu ben değilim; yerin ismini söyleyemem. Büyü olaylarının nasıl işlediğini anlıyorsun, sanırım? Karanlık Lord, Yoldaşlık hakkında ona ulaştırdığım bilgilerden hoşnut. Bu bilgiler, büyük ihtimalle senin de tahmin ettiğin gibi, son günlerde esir alma olayları, Emmeline Vance’in ölümü ve Sirius Black’ten kurtulmak için bize kesinlikle yardım etti, sana onun işini bitirme şerefini bahsettim.”

Başını eğdi ve Bellatrix'i tebrik etti. Bellatrix'in yüz ifadesi yumuşamadı.

"Son sorumu atlıyorsun, Snape. Harry Potter. Geçtiğimiz beş sene boyunca onu her durumda öldürebilirdin. Yapmadın. Neden?"

"Bu konuyu Karanlık Lord'la konuştun mu?" diye sordu Snape.

"O... son zamanlarda, biz... ben sana soruyorum, Snape!"

"Eğer Harry Potter'ı öldürmüş olsaydım; Karanlık Lord yeni bedenine kavuşup yenilmez olmak için onun kanını kullanamayacaktı--"

"Çocuğu kullanacağını önceden gördüğünü mü iddia ediyorsun!" diye alay etti.

"İddia etmiyorum; planları hakkında en ufak bir fikrim yoktu; zaten Karanlık Lord'un öldüğünü düşündüğümü açık açık söylüyorum. Anlatmak istediğim sadece, Karanlık Lord'un Harry'nin hayatta kalmış olmasından dolayı neden üzgün olmadığı, en azından bir sene öncesine kadar..."

"Ama neden sağ kalmasına izin verdin?"

"Beni anlamıyor musun? Beni Azkaban'dan uzak tutan yalnızca Dumbledore'un korumasıydı! Sence favori öğrencisini öldürmem karşıma geçmesine neden olmaz mıydı? Ama bundan daha fazlası da var. Sana hatırlatmalıyım ki, Harry Potter Hogwarts'a ilk geldiğinde hala, kendisinin harika bir kara büyücü olduğu ve Karanlık Lord'un saldırısından nasıl hayatta kaldığı hakkında birçok hikâye ve söylenti dolaşıyordu. Gerçekten, Karanlık Lord'un çok sayıda müridi, Potter'ın bizi tekrar bir amaç için bir araya getirebilecek düzeyde olduğunu düşündü. Merak ettiğimi kabul ediyorum ve onu, şatoda aptal bir durumda olduğu sırada öldürmeye o kadar da hevesli değildim."

"Tabii ki, alışılmışın dışında bir yeteneği olmadığını anlamam kısa sürdü. Birçok sıkıcı ve zor anları, yalnızca sıf şans ve bazı yetenekli arkadaşlarının bir araya gelmesi sonucunda atlattı. Notları vasat olmasına rağmen, babası kadar tiksindirici ve halinden memnundu. Onu, ait olmadığına inandığım Hogwarts'tan attırmak için elimden geleni yaptım, ama onu öldürmek ya da gözümün önünde öldürülmesine izin vermek? Dumbledore'un dibinde böyle bir riske girmem için aptal olmam gerekirdi."

"Ve bütün bunlardan sonra, Dumbledore'un senden hiç şüphe etmediğine inanmamız gerekiyor, öyle mi?" diye sordu Bellatrix. "Senin gerçek sadakatin hakkında hiçbir fikri yoktu ve sana hala tamamiyle inanıyor, öyle mi?"

"Rolümü iyi oynadım," dedi Snape. "Ve Dumbledore'un en büyük zaafını unutuyorsun: İnsanların iyi olabileceklerine inanır. Onun tarafına geçtiğimde, Ölüm Yiyen'lik günlerim sırasında yaptıklarımdan ne kadar pişman olduğum hakkında palavralar attım ve kollarını açarak beni kucakladı—buna rağmen, söylediğim gibi, Karanlık Sanatlar'a yaklaşmama bile izin vermedi. Dumbledore çok büyük bir büyücü—ah evet, öyle" (Bellatrix'in çıkardığı ses üzerine), "Karanlık Lord bunun doğruluğunu kabul ediyor. Bununla birlikte, Dumbledore'un yaşlandığını söylemekten mutluluk duyuyorum. Geçen ay Karanlık Lord'la yaptığı düello yüzünden sarsıldı. Tepkileri eskisinden daha da yavaşlamıştı, bu yüzden ciddi bir yaralanma yaşadı. Ama bunca yıl içinde, Severus Snape'e olan güvenini yitirmedi ve yalanlarım Karanlık Lord için çok değerli oldu."

Bellatrix hala düşünceli görünüyordu, Snape'e sonraki saldırısının en iyisinin ne olduğuna karar verememiş gibiydi. Onun sessizliğini avantaj bilen Snape, kız kardeşine döndü.

"Şimdi... Benden yardım istemeye mi gelmiştin, Narcissa?"

Narcissa kafasını kaldırıp baktı, umutsuz görünüyordu.

"Evet, Severus. Sanırım—sanırım bana yardım edebilecek tek kişi sensin, başka gidecek kimsem yok. Lucius hapiste ve..."

Gözlerini kapadı ve göz kapaklarının ardından iki iri gözyaşı süzüldü.

"Karanlık Lord konuşmamı yasakladı," diye devam etti Narcissa, hala gözleri kapalı olarak. "Kimsenin plandan haberdar olmasını istemiyor... Bu... Çok gizli. Ama--"

"Eğer yasakladıysa, konuşmamalısın," dedi Snape bir keredede. "Karanlık Lord'un sözü kanundur."

Narcissa güçlükle soluk alıp veriyordu. Bellatrix eve girdiği andan beri ilk kez hoşnut olmuşu benziyordu.

"İşte!" dedi zafer çığılıyla. "Snape bile konuşma dediğine göre, sessizliğini koru!"

Ama Snape ayaklanıp uzun adımlarla küçük pencereye yürüdü ve perdenin arkasından terkedilmiş sokağa dikkatle baktı. Ve sonra hızla sürüyerek perdeyi kapadı, kaşlarını çatarak tekrar Narcissa'ya döndü.

"Planı biliyorum," dedi kısık sesle. "Karanlık Lord'un söylediği az sayıda kişiden biriyim. Yine de, bilmiyor olabilirdim, Narcissa, Karanlık Lord'a olan bu büyük ihanetinden dolayı suçlanabilirdin."

"Kesinlikle biliyorsundur diye düşündüm!" dedi Narcissa, daha rahat nefes alarak. "Sana çok güveniyor, Severus..."

"Planı biliyor musun?" dedi Bellatrix, kısa süren hoşnut olmuş yüz ifadesinin yerini öfke aldı. "Biliyor musun?"

"Elbette," dedi Snape. "Ama nasıl bir yardım istiyorsun, Narcissa? Eğer Karanlık Lord'un fikrini değiştirmesi için onu ikna edebileceğimi hayal ediyorsan, sanırım umut yok, hem de hiç."

"Severus," diye fısıldadı, yaşlar solgun yanaklarından aşağı doğru kayarken. "Oğlum... Tek oğlum..."

"Draco övünüyor olmalı," dedi Bellatrix kayıtsızca. "Karanlık Lord ona çok büyük bir onur bahsediyor. Ve Draco için şunu söyleyebilirim: görevinden kaçmıyor, kendini kanıtlama şansı bulduğu için memnun ve heyecanla bekliyor--"

Narcissa gözlerini Snape'e dikip, yalvararak ağlamaya başladı.

"Çünkü henüz on altı yaşında ve nasıl yalanlar döndüğü konusunda en ufak bir fikri yok! Neden, Severus? Neden benim oğlum? Bu çok tehlikeli! Bu Lucius'un hatasının intikamı, biliyorum!"

Snape bir şey söylemedi. Gözyaşlarından uzağa baktı, ama onu duymuyormuş gibi davranmadı.

"Bu yüzden Draco'yu seçti, değil mi?" diye üsteledi. "Lucius'u cezalandırmak için?"

"Eğer Draco başarılı olursa," dedi Snape, Narcissa'dan uzağa bakmayı sürdürerek, "diğerlerinden daha yüksek bir onurla onurlandırılacak."

"Ama başaramayacak!" diye hıçkırarak ağladı Narcissa. "Nasıl olur da Karanlık Lord'un kendisi--?"

Bellatrix bir anda soluğunu içine çekti; Narcissa sinirlerine hâkim olamıyor gibiydi.

"Demek istediğim... Henüz kimse başaramadı... Severus... lütfen... Sen, her zaman Draco'nun en sevdiği öğretmeni oldun... Lucius'un eski arkadaşısın... yalvarıyorum sana... Karanlık Lord'un en değerli, en güvendiği danışmanısın... onunla konuşacak mısın, onu ikna edecek misin?"

"Karanlık Lord ikna olmayacak ve ben bunu deneyecek kadar aptal değilim," dedi Snape bıkkınlıkla. "Karanlık Lord Lucius'a kızgın değilmiş gibi davranmam. Sorumluluk Lucius'ta olmalıydı. Kendini yakalattı, diğerleriyle birlikte kehaneti getirmesi gerekirken başarısızlığa uğradı. Evet, Karanlık Lord kızgın, Narcissa, çok kızgın hem de."

"Öyleyse haklıyım, Draco'yu intikam almak için seçti!" diye tıkanıp Narcissa. "Başarılı olmasını değil, denerken ölmesini istiyor!"

Snape bir şey söylemeyince, Narcissa sahip olduğu azıcık hâkimiyetini de yitirmiş göründü.

Ayağı kalktı ve Snape'i şaşırtarak cüppesinin yakasını tuttu. Yüz yüzediler, gözyaşları göğsüne damlayan Narcissa nefes nefeseydi, "Bunu yapabilirsin. Bunu Draco yerine yapabilirsin, Severus. Sen başarısın, tabii ki başarısın ve seni hepimizin ötesinde ödüllendirir--"

Snape, cüppesini sıkıca kavramış olan Narcissa'nın bileğini tuttu ve cüppesinden kurtardı. Gözyaşlarıyla dolu yüzüne bakarak, yavaşça, "Zaten sonunda benim yapmamı isteyeceğini düşünüyorum. Ama ilk Draco'nun denemesi gerektiğine karar verdi. Görüyorsun, eğer Draco beklenmedik bir şekilde kazanırsa, Hogwarts'ta biraz daha kalabilecek ve işe yarar casusluk görevimi sürdürebileceğim."

"Diğer bir şekilde, Draco'nun ölüp ya da ölmemesi onun için bir şey fark etmiyor!"

"Karanlık Lord çok kızgın," diye tekrarladı Snape yavaşça. "Kehaneti duyamadı. Senin de benim kadar iyi bildiğin gibi, Narcissa, kolayca affetmez."

Narcissa dizlerinin üzerine çökerek, yerde, hıçkırarak hıçkırarak ve inleyerek ağladı.

"Oğlum... Tek oğlum..."

"Gurur duymalısın!" dedi Bellatrix zalimce. "Eğer oğullarım olsaydı hepsini Karanlık Lord'un hizmetine vermekten memnuniyet duyardım!"

Narcissa küçük umutsuz bir çığlık attı ve uzun sarı saçlarını kavradı. Snape onu durdurdu. Kollarından tutarak ayağa kaldırdı ve kanepeye oturmasını sağladı. Sonra şarap doldurdu ve bardağı Narcissa'nın eline sıkıştırdı.

"Narcissa, bu kadar yeter, iç şunu. Beni dinle."

Bir süre durdu; şarabı ağzına götürerek titrekçe bir yudum aldı.

"Belki... Draco'ya yardım etmem mümkün olabilir."

Narcissa ayağa kalktı, yüzü kâğıt kadar beyazdı; gözleri irileşmişti.

"Severus—ah, Severus—ona yardım eder misin? Zarar görmemesini sağlar mısın?"

"Deneyebilirim."

Bardağını masanın karşısına doğru savuran Narcissa koltuğundan kayıp dizleri üzeri üzerine çöktü; Snape'in ayaklarına kapandı, onun elini iki eliyle birlikte kavradı ve dudaklarını üzerine yerleştirdi.

"Eğer onu koruyacaksan... Severus, yemin eder misin?" Bozulmaz Yemin eder misin?"

"Bozulmaz Yemin?"

Snape'in yüzü ifadesizdi, anlaşılmıyordu. Yine de Bellatrix bir zafer edasıyla kıkırdadı.

"Dinlemiyor musun, Narcissa? Ah, eminim deneyecektir. Sıradan, boş, asla gerçekleştirilmeyecek sözler... Ah, Karanlık Lord'un emri üzerine tabii ki!"

Snape Bellatrix'e bakmadı. Narcissa elini tutmaya devam derken, siyah gözleri, Narcissa'nın ıslak mavi gözlerine odaklıydı.

"Elbette, Narcissa, Bozulmaz Yemin ederim," dedi yavaşça. "Belki de kız kardeşin Yemindarı'mız olmaya razı olur."

Bellatrix'in ağzı açık kaldı. Snape, Narcissa'nın karşısında, dizleri üzerinde eğildi ve böylece aynı hizada oldular. Bellatrix'in şaşkın bakışları arasında sağ ellerini birleştirdiler.

"Asana ihtiyacın olacak, Bellatrix" dedi Snape soğukça.

Bellatrix hala şaşkın olarak asasını çıkardı.

"Ve biraz daha yaklaşman gerek," dedi Snape.

Bellatrix öne doğru bir adım attı, asasını diğer ikisinin birleşmiş ellerinin üzerine yerleştirdi ve başlarında dikilir halde durdu.

Narcissa konuştu.

“Severus, oğlum Draco, Karanlık Lord’un dileklerini yerine getirmeye çalışırken ona göz kulak olacak mısın?”

“Olacağım,” dedi Snape.

Asadan çıkan, alev gibi, ince bir ışık çizgisi ellerinin etrafını kırmızı, sıcak bir telmiş gibi sardı.

“Ve, o zarar görmesin diye, onu korumak için elinden geleni yapacak mısın?”

“Yapacağım,” dedi Snape.

Asadan ikinci bir ışık çıkarak, bir önceki halkayla birleşip yanan bir zincir oluşturdu.

“Ve, kanıtlanması gerekli olanda... eğer Draco başarısız olacağına benziyorsa...” diye fısıldadı Narcissa (Snape’in eli diğer elin içinde titredi, ama geri çekmedi), “Karanlık Lord’un, Draco’ya, yerine getirmesi için emrettiği işi üstlenecek mısın?”

Bir anlık sessizlik oldu. Bellatrix, asası diğerlerinin ellerinin üzerinde, gözlerini dört açmış bir şekilde izledi.

“Üstleneceğim,” dedi Snape.

Bellatrix’in şaşkın yüzü, asadan fırlayan üçüncü bir eşiz alevle ısınarak kızardı. Işık diğerleriyle birleşerek, birbirine kenetlenmiş elleri, ateşten bir yılanmışçasına kavradı.

(LETHE)

Olacak ve Olmayacak

Harry Potter yüksek sesle horluyordu. Dört saat boyunca, yatak odası penceresinin yanındaki sandalyede oturup kararan havayı izledikten sonra, yüzünün bir kısmı pencereye dayalı, gözlüğü yamulmuş ve ağız açık olarak uyuya kalmıştı. Nefesinden buğulanan cam, dışarıdaki sokak lambasının göz kamaştırıcı turuncu ışığını daha da parlak gösteriyordu. Ve suni ışık yüzüne tüm canlılığıyla vurarak, o gür ve taranmamış saçlarının altında bir hayalet varmış izlenimini veriyordu.

Odada, etrafa saçılmış bir sürü ıvır zıvır ve az miktarda çöp vardı. Baykuş tüyleri, elma koçanları, postayla gelmiş şekerlemelerin yerdeki çöpleri, yatağın üzerine rasgele atılmış bir cüppenin ortasında karman çorman bir şekilde duran büyü kitabı, ve çalışma masasının üzerinde duran lambanın ışığıyla aydınlanan gazete yığınları. Bir haberin başlığı şöyleydi:

HARRY POTTER: SEÇİLMİŞ KİŞİ?

Adı Anılmaması Gereken Kişi'nin bir kez daha görüldüğü şu son günlerde, Sihir Bakanlığı'nda yaşanan esrarengiz huzursuzluk hakkındaki söylentiler devam ediyor.

"Konuşma yetkimiz yok, bana bir şey sormayın," diye isyan etti, dün gece Bakanlık'tan ayrılırken ismini vermeyi reddeden bir Hafıza Değiştirici.

Bununla birlikte, Bakanlık'taki üst düzey yetkililerden biri, huzursuzluğun kaynağının efsanevi Kehanet Oda'sı olduğunu doğruladı.

Bakanlık büyücülerinin şimdiye kadar böyle bir yerin varlığını bile reddetmelerine karşın, büyüyle uğraşan kesim, Azkaban'dan firar etmek isteyen mahkumlara, kehaneti çalmaya çalışan Ölüm Yiyenler'in hizmet ettiğine inanıyorlar. Doğal olarak kehanet bilinmiyor, ancak spekülasyonlar, şu ana dek Ölümci Lanet'ten kurtulup sağ kalmayı başaran tek kişi olarak bilinen Harry Potter, ve o gece, kafalarda soru işareti bırakarak, Bakanlık'ta bulunmasıyla ilgili yaygınlaşıyor. Bazıları, bizi Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen'den kurtaracak tek kişi olarak kehanette yer aldığını söyleyerek, Potter'a 'Seçilmiş Kişi' diyecek kadar ileri gittiler.

Bugün kehanetin nerede olduğunu – tabi eğer varsa – bilinmemesiyle birlikte (bkz. sayfa 2, sütun 5)

Birinci haberin bitişiğinde, bir ikincisi yer alıyordu. Bu seferkinin başlığı:

SCRIMGEOUR FUDGE'İN YERİNİ ALDI

Bu ilk sayfa haberinin büyük bir kısmı, aslana benzer yeleli, gür saçlı ve oldukça tahrip olmuş suratlı bir adamın büyük, siyah-beyaz bir fotoğrafıyla kaplıydı. Resim hareket ediyor—adam yüksek bir yerde durmuş el sallıyordu.

Önceden Sihirsel Yasaları Uygulama Departmanı'nda Baş Seherbaz olan Rufus Scrimgeour, Sihir Bakanı olarak Cornelious Fudge'in yerini aldı. Yeni Sihir Bakanı'yla, bu yakınlarda Büyücüsura'daki Baş Sihirbaz'lık görevine yeniden kavuşan Albus Dumbledore'un arasının açık olmasına rağmen, atama, büyüyle uğraşan kesim tarafından coşkuyla karşılandı.

Scrimgeours, işi alması üzerine Dumbledore ile bir kez buluştuğunu kabul etti, ama diğer tartışma konuları hakkında yorum yapmayı reddetti. Albus Dumbledore (bkz. sayfa 3, sütun 2)

Kağıdın sol tarafında, katlanmış bir diğer kağıt duruyordu, böylece bakanlığın, öğrencilerinin can güvenliğini temin ediyor olmasıyla ilgili bir başlık görünüyordu.

Sihir Bakanı Scrimgeour, Bakanlık'ın, bu son bahar Hogwarts Cadılık ve Büyücülük Okulu'na dönecek olan öğrencilerin güvenliğini sağlamak için sıkı önlemler aldığıyla ilgili yeni bir açıklamada bulundu.

"Bakanlık, apaçık ortada olan nedenlerden dolayı, uyulması zorunlu olan yeni gizli güvenlik planları hakkında detaylı bir açıklama yapmayacaktır," dedi Bakan, ancak bir üst düzey yetkili, Hogwarts'ı korumak için, okulun, içinde bir miktar koruyucu büyüler ve tılsımlar olduğu bazı karışık lanetlerle donatıldığını ve küçük bir Seherbaz ekibinin yalnızca okulu korumakla görevlendirildiğini açıkladı.

Çoğu kişi, öğrencilerin güvenliği için Yeni Bakanlık'ın aldığı önlemlerden dolayı rahatlamış durumda. Mrs. Augusta Longbottom, "Torunum Neville – Harry'nin yakın arkadaşı, aklıma gelmişken, Haziran'da, Bakanlık'ta Ölüm Yiyenler'e karşı onunla birlikte savaşmıştı –

Ama hikayenin geri kalan kısmı, sayfanın üzerinde duran büyük kuş kafesi yüzünden okunmuyordu. Kafesin içinde olağan üstü kar beyazı bir baykuş vardı. Ara sıra kafasını çevirerek, kehribar rengi gözleriyle odayı tarıyor, sahibini görmeye çalışıyordu. Bir yada iki kez sabırsızca gagasını tıkırdattı, ama Harry onu duyamayacak kadar derin uyuyordu.

Odanın tam ortasında büyük bir sandık duruyordu. Kapağı açıktı; sanki doldurulmayı bekliyordu; eski bir iç çamaşırı paçavrası, şekerlemeler, boş mürekkep şişeleri ve en dibe yerleştirilmiş kırık bir tüy kalem haricinde neredeyse bomboştu. Hemen yanında, yerde duran mor broşürün üzerindeki yazılar göze batıyordu.

----İLGİLİ KİŞİYE----

Sihir Bakanlığı Tarafından

EVİNİZİ VE AİLENİZİ KARANLIK GÜÇLERE KARŞI KORUMAK

Şimdiki günlerde, sihirle uğraşan kesim, kendilerine Ölüm Yiyen diyen bir takım örgüt tarafından tehdit altındadır. Aşağıda bulunan bazı güvenlik adımlarını uygulamak, sizin, ailenizin ve evinizin saldırılar karşısında korunmasına yardımcı olacaktır.

1. *Evden yalnız ayrılmamanız tavsiye edilir.*
2. *Karanlık olan saatlerde daha dikkatli önlemler alınmalıdır. Yolculuklarınızı, mümkün olduğu kadar gece olmadan önce tamamlamalısınız.*
3. *Bütün ev halkının acil durumlarda Kalkan ve Şaşırtma Büyüleri yapabildiklerinden emin olana kadar, güvenlik bilgilerini ev içinde sık sık gözden geçirin, ve duruma göre, küçük yaşta aile üyeleri için Yarı-Cisimlenme uygulayın.*
4. *??*
5. *Bir aile üyesinin, iş arkadaşın, iş arkadaşının ya da komşunun garip bir şekilde davrandığını fark ederseniz vakit kaybetmeden Sihirsel Yasaları Uygulama ekibiyle temasa geçin. Imperius Lanet'inin etkisinde olabilirler (Bkz. sayfa 4).*
6. *Karanlık işaret herhangi bir yerde görüldüğünde, YAKLAŞMAYINIZ, ve hemen Seherbazlık ofisiyle temasa geçiniz.*
7. *Henüz onaylanmayan bulgular Ölüm Yiyenlerin inferi kullanabileceklerini gösteriyor (bakınız sayfa 10). Herhangi bir Inferius izine rastlarsanız veya karşı karşıya gelerseniz acilen Bakanlığa bunu bildirmelisiniz.*

Harry uykusunda homurdandı, başı gözlüğünün biraz daha yana yatmasına neden olarak başı pencereye birkaç santim kala kadar kaydı. Birkaç yıl önce Harry tarafından tamir edilen alarmlı saat yüksek sesle tıkırtılar çıkarıyordu, saatin on bir olmasına bir dakika kaldığını gösteriyordu. Bir tarafta da Harry'nin elinde ince ve yana yatık bir yazıyla yazılmış parşömen parçası vardı. Üç gün önce gelmesinden bu yana Harry bu mektubu defalarca okumuş ve her ne kadar sıkı bir rulo halinde dağıtılmış olsa da artık dümdüz olmuştu.

Sevgili Harry,

Eğer sana da uygun olursa tatil günlerinin geri kalanını geçirmek için davet edildiğin Kovuğa kadar eşlik etmek üzere Cuma gecesi saat on bir de Privet Drive 4 Numara'da olacağım. Kabul edersen Kovuğa giderken halletmem gereken bir şeyde bana asistanlık yapmanı istiyorum bu benim için bir şeref olacaktır. Buluştuğumuzda daha detaylı açıklaım. Cevabını aynı baykuşla yollamanı rica ederim. Cuma akşamı görüşmek dileğiyle, En büyük saygılarımla, Albus Dumbledore

Uyumadan önce Harry, sokağın her iki ucunu da gören penceresinde dikilmiş, akşam saat yediden beri her beş dakikada bir bu mektuba göz atıyordu. Dumbledore'un bu kelimelerine bakmayı sürdürmenin bir anlamı olmadığını biliyordu; istendiği gibi evet cevabını aynı baykuşla geri yollamıştı ve şimdi Dumbledore gelse de gelmese de beklemekten başka çaresi yoktu.

Fakat Harry henüz toparlanmamıştı. Okulların kapanmasından henüz iki hafta sonra Dursleys'lerden kurtulacak olması gerçekten çok hoştu. Ama bir türlü bir şeylerin ters gideceği fikrinden kurtulamıyordu. Belki mektup direk Dumbledore'a ulaşmamıştı, belki Dumbledore onu almaktan vazgeçmişti, belki de mektubun Dumbledore tarafından yazılmadığını öğrenirdi ya da bur bir şaka, numara veya bir tuzak olabilirdi. Bütün eşyalarını toplayıp aşağı indirdikten sonra geri eşyalarını çıkarma gibi bir zahmete katlanamazdı. Ayrılacağına dair gösterdiği tek tepkisi kar rengi baykuşu Hedwig'i kafesine kapatmak olmuştu.

Alarmlı saatteki yelkovan on ikiyi gösteriyordu ki, tamda bu zamanda dışarıdaki sokak lambalarının ışıkları kayboldu. Ani karanlık tıpkı bir uyarıymış gibi aniden uyandı Harry. Aceleyle gözlüğünü düzeltti yapışan yanağını camdan çekerek burnunu cama dayadı ve gözlerini kısarak karşı kaldırımlara baktı. Boylu biri uzun bir pelerinin içinde bahçedeki yolda yürüyordu.

Elektrik çarpmışçasına yerinden fırladı, önündeki sandalyeyi devirdi, yerde yetişebildiği her şeyi ama her şeyi sandığa tıkmaya başladı. Henüz bir tomar cüppeyi, iki ders kitabını ve bir paket cipsi sandığına atmıştı ki kapı zili çaldı.

Oturma odasındaki Vernon eniştesi "Hangi akıllı gecenin bu saatinde kapıyı çalar ki?" diye bağırdı. Bir elinde pirinçten teleskopu diğer elinde bir çift spor ayakkabı dondu kaldı. Dursleys'leri Dumbledore'un geleceği konusunda uyarmayı tamamiyle unutmuştu. Aşağıda "İyi akşamlar siz Dursleysler olmalısınız. Sanırım ki Harry size bu akşam onun için geleceğini anlattı." diyen boşuk bir ses duyduğunda panik ve gülmek arası bir karışım hissetti hemen sandığını kapatarak kapıyı sertçe açtı.

İkişer ikişer merdivenlerden koşarak iniyorduki, mümkün olduğunca amcasına fazla yaklaşmaması gerektiğini görerek henüz yarı yolda aniden durakladı. Kapının hizasında uzun, ince, bir adamı yani sakalı beline kadar inen ve yarım ay gözlükleri kanca burnunda, uzun bir seyahat pelerini ve sivri uçlu şapkasıyla Dumbledore'du. Dumbledore gibi gür ama siyah bııklı ve siyah bir gecelik giyen Vernon Dursley kapıdaki ziyaretçesine ince gözleriyle dik dik bakıyordu.

"Görüşünüzden belliği olduğu kadarıyla Harry benim geleceğim hakkında sizi uyarmamış," dedi Dumbledore yumuşak bir sesle. "Ancak, gene de beni sıcak bir şekilde evinize davet ettiğinizi varsayalım. Hazır bu zor zamanlarda kapı eşliğinde durmak pek akıllıca olmaz,"

Zarifçe eşikten içeri girdi ve arkasından kapıyı kapadı.

"Son ziyaretimden beri uzun zaman oldu" dedi Dumbledore, kanca burnunun arkasından Vernon amcaya bakarak. "Agapuntezleriniz bayağı büyümüş"

Vernon Dursleys tam olarak bir şey söylemedi. Konuşmanın sonunda ona çatıp çatmayacağından emin olamadı ama yakında...-amcasının şakağındaki damarın atması tehlikeye işaret etti- ama geçici de olsa Dumbledore, Vernon'u nefessiz bırakmıştı. Karşısındaki her ne kadar görünüş itibarıyla büyücü ucubesi olsa da kabadayılık yapmayı yedirememişti anlaşılan.

"Aa, iyi akşamlar Harry," dedi Dumbledore, yarım ay gözlüklerinin ardından çok memnun bir ifadeyle bakıyordu. "Harika, Harika..."

Bu kelimeler Vernon Amcaya yeterince cesaret vermiş gibi görünüyordu. Anladığı kadarıyla bir adamın direk Harry'e bakıp 'harika' demesini görmeye dayanamıyordu.

"Kaba olmak istemem—" ancak sesinin her zerresinde tehditkâr bir kabalık vardı.

"- galiba kazara yapılan kabalıklar korkunç bir sıklıkla yaşanıyor" diye tamamladı cümlesini Dumbledore ciddi bir şekilde. "Sevgili dostum en iyisi hiçbir şey söylememek. Ah bu da Petunia olmalı."

Mutfak kapısı açılmıştı karşılarında, ellerinde lastikten bir eldiven pijamaların üzerine bir sabahlık geçirmiş muhtemel yatmadan önceki mutfak tezgâhlarını temizleme seansına başlamıştı. At yüzü hiçbir tepki vermemişti tabi küçük bir şok belirtisi dışında.

"Albus Dumbledore" dedi Dumbledore, tamda Vernon Amca kendini tanıtmaya girişimini başaramamışken. "Daha öncede mektuplaşmıştık tabii." Harry patlayan o mektubu bu şekilde Petunia Teyzeye hatırlatılmasını biraz garip buldu. Ama gene de Petunia Teyze tepki vermedi. "Ve bu da oğlunuz Dudley olmalı."

Dudley bu anda oturma odasının kapısına derin bir bakış attı. Büyük sarı kafası sanki çizgili pijama yakasından ayrılmış apayrı gözüküyordu. Ağız büyük bir şaşkınlık ve korkuyla açılıp kapanıyordu. Dumbledore bir veya iki dakika Dursleys'lerden birinin bir şey söylemesini bekledi ama sessizlik baskın çıkınca kibarca gülümsedi.

"Beni oturma odanıza davet ettiğinizi düşünelim"

Dudley, Dumbledore önünden geçerken çabucak yolundan çekildi. Hala teleskopu ve çalıştırıcıyı kavıyordu, son basamağa zıpladı ve şöminenin hemen yanındaki sandalyesine otururken çevresini sevecen bir ilgiyle bakan Dumbledore'u takip etti. Bulundukları yere göre tamamen sıra dışı görünüyordu.

"Biz gitmiyor muyuz, efendim?" diye sordu Harry tedirgince.

"Evet, gidiyoruz. Ancak ondan önce halletmemiz gereken birkaç mesele var" dedi Dumbledore.

Vernon Enişte odaya girmişti, Petunia omuzlarındaydı, Dudley ise ikisinin arkasında sinsi sinsi dolanıyordu.

"Evet" dedi Dumbledore basitçe. "Yapacağım."

Asasını o kadar hızlı çekmişti ki Harry ancak görebildi; hafifçe vurmayla kanepeyi üç Dursley'nin dizlerinin hizasına götürdü ve bir yığın halinde koltuğa çöktüler. Bir daha asasına hafifçe vurarak kanepesiden durduğu yere geri döndü.

"Biz yeterince rahattık sanırım" dedi Dumbledore içtenlikle.

Asasını tekrar cebine koyarken, Harry bir elinin kararmış ve büzüşmüş olduğunu gördü, yanmış gibi görünüyordu.

"Efendim – Acaba elinize ne – ?"

"Daha sonra, Harry" dedi Dumbledore. "Lütfen otur."

Harry, sessizce ve şaşkınlıkla oturan Dursleylere bakmamaya çalışarak, kalan bir sandalyeye oturdu.

"Sanırım bana biraz içecek bir şeyler ikram edecektin." dedi Dumbledore Vernon Enişte'ye. "Ama kanıtlar da gösteriyor ki bunu istemek en iyi tabirle aptallığa girer."

Asasının üçüncü bir hareketiyle tozlu bir şişe ve beş bardan birden havada belirdi. Şişe her bir bardağın üzerine eğildi ve cömertçe bir miktarda bal renginde sıvıyla doldurdu ve sonra her bir bardak odadaki her bir kişiye doğru havada süzüldü.

"Madam Rosmertas'ın yıllanmış meşe viskisi." dedi Dumbledore bardağını, kendininkini tutup yudumlayan Harry'e doğru kaldırarak. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştı, ama çok hoşuna gitmişti. Dursleyler bir an sonra korkuyla birbirlerine bakıyorlardı, kendi bardaklarını tamamiyle görmezden gelmeye çalışıyorlardı ama onların nazikçe kafalarının yanlarından dürtmelerinden dolayı bu pek zor bir maharetti. Harry, Dumbledore'un kendisinden daha çok eğlendiği hakkındaki şüphesini bastıramıyordu.

"Evet, Harry" dedi Dumbledore ona doğru dönerek. "Bizim için çözebileceğini düşündüğüm bir sorun ortaya çıktı. Biz derken Zümrüdüanka Yoldaşlığından bahsediyorum. Ama ondan önce söylemeliyim ki bir hafta önce Sirius'un vasiyeti bulundu ve sahip olduğu her şeyi sana bırakmış"

Kanepenin üzerindeki Vernon Eniştenin kafası Harry'e dönmüştü ancak Harry ona bakmadı ve "Tamam" demekten söyleyebilecek bir şey bulamadı.

"Bu temel olarak gayet açık bir söz" diye devam etti Dumbledore. "Giringotts'daki hesabına makul miktarda altın eklendi ve sen Sirius'un tüm kişisel mirasını aldın." "Mirasın biraz kesinleşmemiş kısmı – "

"Vaftiz babası öldü mü?" dedi Vernon Enişte kanepeden yüksek bir sesle. Dumbledore ve Harry ona doğru döndüler. Viski bardağı hala başının yanında ısrarla onu yavaşça dürtüyordu; onu uzaklaştırmaya yeltendi. "o öldü mü? Vaftiz babası?"

"Evet" dedi Dumbledore. Harry'e neden bunu Dursleylere anlatmadığını sormadı. "Bizim sorunumuz" diye devam etti Harry'e sanki hiç kesintiye uğramamış gibi, "Sirius'un ayrıca sana Grimmuld Meydanı On İki Numarayı da bırakmış olması."

"Bir ev mi bıraktı?" dedi Vernon Enişte ağgözlülükle gözleri kısılarak, ancak kimse ona cevap vermedi.

"Orayı karargâh olarak kullanabilirsiniz."Umurumda değil, alabilirsiniz. Gerçekten orayı istemiyorum." Harry eğer ona yardım edebilecekse asla oraya ayak basmak istemiyordu. Sirius'un umutsuzca terk etmek istediği yere hapsolmuş, karanlık ve küf kokulu odalarındaki sessizce dolaşmasının anları ona orayı zaten sonsuza kadar ziyaret ettireceğini düşündü.

"Bu çok cömertçe." dedi Dumbledore. "Yine de biz orayı geçici olarak boşalttık."

"Neden?"

"Çünkü" dedi Dumbledore, Vernon Enişte'nin mırıldanmalarına aldırmayarak, şimdi viski bardağı kafasını acıtacak kadar sertçe inatla vuruyordu."Black aile geleneği evin bir sonraki 'Black' adını taşıyan erkeğe verilmesini emrediyor. Sirius küçük kardeşi Regulus gibi en son 'Black'ti öncelik ondaydı ama ikisinin de çocuğu yok. Vasiyeti senin evi almanı istediğini kusursuzca açık bir şekilde belirtse de, yapılan bazı büyü ya da tılsımlar bir safkan dışında hiç kimsenin eve sahip olamamasını garanti altına alabilmesi mümkün.

Grimmuld Meydanı, on iki numaradaki çılgık atıp bağırان duvardaki Sirius'un annesinin portesinin görüntüsü birden Harry'nin gözlerinin önüne geldi. "Bahse girerim orda vardır." dedi.

"Doğru" dedi Dumbledore. "Eğer bir büyü varsa, evin mülkiyeti muhtemelen Sirius'un yaşayan en büyük akrabasına geçecektir, bunun anlamı onun kuzeni, Bellatrix Lestrange."

Harry ne yaptığını fark etmeden ayakları üzerine sıçradı; kucağındaki teleskop ve çalıştırıcıları yere yayıldı. Bellatrix Lestrange, Sirius'un katili, evi mi alacaktı?

"Hayır" dedi.

"Belli ki biz de onun evi almasını tercih etmiyoruz." dedi Dumbledore sakın bir sesle." Durum biraz karmaşık. Bizim eve yaptığımız büyülerin mesela işaretlenemez büyüünün kontrolünün Sirius'un ellerinden şimdiki sahibesine geçip geçmeyeceğini bilemiyoruz. Her an Bellatrix kapının önüne gelebilirdi. Biz de bu yüzden doğal olarak duruma açıklık gelinceye kadar taşınmak zorunda kaldık."

"Ama benim oraya sahip olmama izin verildiğini nasıl öğreneceksin?"

"Neyse ki" dedi Dumbledore. "Bunun için basit bir yol var."

Boş bardağını yanındaki ufak sehpanın üzerine koydu. Ama başka bir şey yapmasına fırsat vermeden Vernon Enişte bağırdı: "Şu kahrolasica şeyleri önümüzden çekmeyecek misin?"

Harry onlara doğru baktı; üç Dursley de kafalarının üzerindeki bardaklar zıplayıp durarak içindekileri etrafa saçarlarken, kafaları omuzlarının arasına büzüşmüş şekilde oturuyorlardı.

"Çok özür dilerim." dedi Dumbledore kibarca ve esasını tekrar kaldırdı. Üç bardak da gözden kayboldu. "Ama onları içmeniz daha nezaketli bir davranış olurdu."

Vernon Enişte bir an sertçe bir karşılık vererek bağırıp çağıracaktı gibi göründü ama sadece Petunia Teyze ve Dudley'le yeniden minderlere gömüldü ve hiçbir şey söylemedi, küçük domuz gibi gözlerini Dumbledore'un asısından bir an için bile ayırmıyordu.

"Gördüğün gibi" dedi Dumbledore, Harry'e tekrar geri dönerek sanki Vernon Enişte hiç konuşmamış gibi." Eğer hakikatten evi alırsan, ayrıca – "

Beşinci kez asasını hafifçe vurdu. Gürültülü bir şaklama oldu ve Dursleylerin tüylü halısında, çömelen, normal burun gibi bir hayvan burnu, büyük yarasa kulakları ve kocaman kanlı gözleriyle bir ev cini belirdi ve kirli paçavralarla kaplıydı. Petunia Teyze tüyler ürpertici bir çığlık koyuverdi; canlı hatırasında eve hiçbir zaman böyle pis bir şey girmemişti. Dudley kocaman, çıplak, pembe ayaklarını yerden çekti ve onları neredeyse kafasının üzerine kaldırarak oturdu, sanki yarattığın pijamalarını alıp kaçacağını düşünmüştü ve Vernon Enişte, "Bu kahrolası şeyde ne?" diye kükredi.

"Kreacher," diye lafını bitirdi Dumbledore.

"Kreacher yapmayacak, Kreacher yapmayacak, Kreacher yapmayacak!" diye Vernon Enişte kadar gürültülü bir kurbağa gibi vırakladı ev cini, uzun ve çarpık bacaklarını yere vuruyor ve kulaklarını çekiyordu. "Kreacher Miss Bellatrix'e ait, oh evet, Kreacher Black ailesine ait, Kreacher yeni hanımını istiyor, Kreacher Potter haylazına gitmeyecek, Kreacher gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek ..."

"Gördüğün gibi, Harry," dedi Dumbledore yüksek sesle Kreacher'ın devam eden "gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek" diye vıraklamasının üstüne. "Senin mülkiyetine geçmek için kesin bir isteksizlik gösteriyor."

"Önemsemiyorum," dedi tekrar tiksintiyle kıvranan ve ayağını yere vuran ev cinine bakan Harry. "Onu istemiyorum."

"Gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek..."

"Onun Bellatrix Lestrage'in mülkiyetine geçmesini mi tercih ediyorsun? Aklımda kalana göre geçen yıl o Zümrüdüanka Yoldaşlığın'ın karargâhında kalmıştı, değil mi?"

"Gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek..."

Harry Dumbledore'a uzun uzun baktı. Kreacher'ın gidip Bellatrix Lestrage ile yaşamasına izin veremeyeceğini biliyordu, ama ona sahip olma ve Sirius'a ihanet etmiş birinin sorumluluğunu alma düşüncesi tiksindiriciydi.

"Ona bir emir ver," dedi Dumbledore. "Eğer senin mülkiyetine geçerse, emirlere uymak zorunda. Eğer geçmezse, o zaman bizim onu gerçek hanımından uzak tutmak için bazı şeyler düşünmemiz gerekecek."

"Gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek, GİTMEYECEK!"

Kreacher'ın sesi bir çığlığa dönüştü. Harry diyecek bir laf bulamıyordu, "Kreacher, kapa çeneni!" hariç.

Bir süreliğine baktı sanki Kreacher boğuluyordu. Boğazını kavradı, ağzı hala öfkeli bir şekilde çalışıyordu, gözleri şişiyordu. Birkaç çılgın yutkunmadan sonra, kendini yüzükoyun haliye attı (Petunia Teyze inledi) ve ayakları ile elleriyle yere vurdu ve kendini şiddete teslim etti, ama tamamiyle sessiz bir sinir kriziydi.

"Güzel, bu işi kolaylaştırır," dedi Dumbledore neşeyle. "Sirius ne yaptığını biliyordu. Sen Grimmauld Meydanı, on iki numaranın ve Kreacher'ın kanuni sahibisin."

"Onu benimle saklamak zorunda mıyım?" diye sordu Harry, dehşetle, çünkü Kreacher kendi ayakları etrafında çırpınıyordu.

"İstemiyorsan hayır," dedi Dumbledore. "Eğer bana sorarsan, onu Hogwarts'daki mutfağa çalışmaya gönderebilirsin. Böylece, diğer ev cinleri onu gözetleyebilir."

"Evet," dedi Harry ferahlayarak, "Evet, böyle yapacağım. Eee ---- Kreacher ---- Senin Hogwarts'a gitmeni ve mutfakta diğer ev cinleriyle çalışmanı istiyorum."

Şimdi sırtı arkada, elleri ve ayakları havada durarak yatan Kreacher Harry'e baş aşağı, derinden gönülsüzce bir bakış attı ve başka bir gürültülü şaklamayla kayboldu.

"Güzel," dedi Dumbledore. "Bir de hipogrif meselesi var, Şahgaga. Sirius öldüğünden beri Hagrid bakıyordu ona, ama şimdi Şahgaga senin, yani eğer farklı bir düzenleme yapmayı tercih edersen..."

"Hayır," dedi Harry bir kerede, "Hagrid ile kalabilir. Bence Şahgaga da bunu tercih ederdi."

"Hagrid memnun olacak," dedi gülümseyen Dumbledore. "Şahgaga'yı tekrar görünce heyecanlandı. Bu arada aklıma gelmişken, Şahgaga'nın güvenliği için adını şimdilik Solukkanat olarak değiştirmeye karar verdik, gerçi Bakanlığın bir zamanlar onun, ölüm cezası verdikleri hipogrif olduğunu tahmin edeceklerinden şüpheliyim. Şimdi, Harry, bavulun hazır mı?"

Eee...

"Geleceğimden şüpheliydin, değil mi?" dedi Dumbledore anlayışlılıkla.

"Hemen gidip ... ee... toplanacağım," dedi çabucak, düşmüş teleskopunu ve spor ayakkabısını toplamak için acele eden Harry.

İhtiyacı olan her şeyi bulmak on dakikadan biraz daha fazla zaman aldı; sonunda görünmezlik pelerinini yatağın altından çekip çıkarmayı başarmıştı, renk değiştiren mürekkep kabını kapattı ve bavulunun kapağını kazanının üstüne kapanması için zorladı. Sonra, bir eliyle bavulunu kaldırdı ve diğer eliyle Hedwig'in kafesini aldı, aşağıya indi.

Dumbledore'un koridorda beklemiyor olması onu hayal kırıklığına uğrattı ve oturma odasına gitmesi gerektiğini düşündü.

Kimse konuşmuyordu. Dumbledore sessizce mırıldanıyordu, anlaşılan onun doğal sessizliğiydi, ama atmosfer soğuk kremadan daha katıydı, ve Harry, "Profesör... Şimdi hazırım" derken Dursleyslere bakmaya cesaret edemedi.

"Güzel," dedi Dumbledore. "O zaman, sadece son bir şey." Ve bir kez daha konuşmak için Dursleyslere döndü.

"Şüphesiz, bir yıl sonra Harry reşit oluyor..."

"Hayır," dedi Dumbledore'un gelişinden beri ilk defa konuşan Petunia Teyze.

"Efendim?" dedi Dumbledore kibarca.

"Hayır, reşit olmuyor. O Dudley'den bir ay daha küçük ve Duddy iki sene daha dolmadan on sekiz yaşına girmiyor."

"Ah," dedi Dumbledore tatlı tatlı, "ama büyücülük dünyasında, biz on yedi yaşında reşit oluruz."

Vernon Enişte "Saçmalık," diyerek homurdandı ama Dumbledore onu görmemezlikten geldi.

"Artık, bildiğiniz gibi, Lord Voldemort denilen büyücü bu ülkeye geri döndü. Büyücülük toplumu şu an alenen bir savaş durumunda. Lord Voldemort'un birçok kez öldürme teşebbüsünde bulunduğu Harry şuan, on beş yıl önce ailesinin öldürülmesini ve sizin ona dikkat edeceğiniz hakkında umutlarımızı anlatan mektupla sizin kapınıza bıraktığım zamankinden çok daha büyük tehlikede; sanki o sizindi."

Dumbledore durdu ve her ne kadar onun sesi hafif ve rahat olsada ve açık bir öfke belirtisi göstermese de, Harry bir çeşit soğukluğun ondan yayıldığını hissetti ve Dursley'lerin hafifçe birbirlerine yaklaştıklarını farketti.

"Dediğim gibi yapmadınız. Hiçbir zaman Harry'e oğlunuzmuş gibi davranmadınız. Sizin elinizde sadece ihmalkârlığı ve zalimliği gördü. Denilecek en iyi şey, en azından aranızda duran şanssız çocuğa yüklediğiniz sarsıcı darbelerden kaçtı."

Hem Petunia Teyze hem de Vernon Enişte etrafa baktılar içgüdüsel olarak, sanki aralarında sıkışmış kişinin Dudley değil de başka biri olacağını sanmışlardı.

"Bize... Duddy'e kötü davranmak mı? Sen ne... ?" diye başladı Vernon öfkeyle, Dumbledore sessizlik için küçük çanını kaldırdı, sanki Vernon Enişte'yi dilsiz yapan bir sessizlikti.

— Harry bu eve “evim” diyebildiği sürece Harry’ye güçlü bir koruma sağlayan bu büyü’nün on beş yıl önce farkına vardım. Her ne kadar burada olduğu zaman huysuz da olsanız, onu hor da görseniz, kötü de davransanız, istemeyerekte olsa en azından ona bir oda verdiniz. Bu büyü Harry on yedisine girene kadar, başka bir deyişle, Harry gerçek anlamda erkek olana kadar onu koruyacak. Ben sizden sadece korumanın Harry’nin on yedinci doğum gününe kadar sürmesi için bir kez daha bu eve dönmesine izin vermenizi istiyorum.

Dursleylerden hiç biri bir şey söylemedi. Dudley, hala Harry’ye ne zaman kötü davrandığını bulmaya çalıştığını düşünürken hafifçe kaşlarını çatıyordu.

Vernon Enişte boğazına bir şey takılmış gibi görünüyordu; her nasılsa Petunia Teyze’nin yüzü garip bir şekilde kızarmıştı.

— Peki, Harry... Yola çıkmanın vakti geldi. Dedi Dumbledore en sonunda, ayakta duruyor ve uzun siyah pelerinini düzeltiyordu. “Bir daha görüşene kadar” dedi Dursleylere, onlara ilgilenene kadar bekleyebilecekmiş gibi görünüyordu ve şapkasını çıkardıktan sonra, odadan hızlıca çıktı.

— Görüşürüz. Dedi aceleyle Harry Dursleylere ve Harry’nin üstünde Hedwig’in kafesi bulunan sandığının yanında bekleyen Dumbledore’u izledi.

— Şimdi bunların bize ayak bağı olmasını istemeyiz, dedi Dumbledore, yine asasını çıkarırken, eşyalarını Burrow’a bizi orada beklemesi için göndereceğim, ancak sana Görünmezlik Pelerini’ni vermek istiyorum... hemen sandığındaki.

Harry sandığının içindeki dağınıklığı Dumbledore’a göstermemeye çalışarak, pelerinini sandığından zorlukla çıkardı. Harry pelerini ceketinin cebine tıktıktan sonra, Dumbledore asasını salladı ve sandık, kafes ve Hedwig yok oldu. Sonra Dumbledore asasının yeniden salladı ve evin kapısı serin ve sisli karanlığa açıldı.

- Ve şimdi, Harry, geceye dalalım, şu havai ve baştan çıkarıcı macerayı takip edelim.

(Shadow_Shooter, Lethe, naturedefender, Keddy, McGayver)

Horace Slughorn

Son birkaç günün heyecanlandırıcı her anını çaresizce Dumbledore'un onu gerçekten gelip alacağını ümit ederek geçirmesine rağmen, Privet Drive'dan ayrılırken Harry kendini düpedüz beceriksiz hissediyordu. Daha önce müdürle okul dışında hiç doğru dürüst sohbet etmemişlerdi; genellikle büroda oluyorlardı. Yüz yüze son karşılaşmalarının hatırası kafasına kazınmıştı ve bu daha çok Harry'nin telaşını arttırdı ve bırak bu duruma isyan etmiş olmasını, Dumbledore'un değerli eşyalarını yerlere çarpmak için elinden geleni ardına koymamıştı.

Hâlbuki Dumbledore çok sakın görünüyordu.

'Asanı hazır tut Harry' dedi açıklayıcı bir tavırla. '

Ama okul dışında büyü yapmanın yasak olduğunu sanıyordum, efendim.'

'Eğer bir saldırı olursa,' dedi Dumbledore, 'Sana engelleme için bir lanet veya uğursuzluk karşıtı büyü için izin vereceğim. Ancak bu gece bir saldırı için tasalanman gerektiğini düşünmüyorum.'

'Neden, efendim?'

'Benim yanımdasın,' dedi Dumbledore kolayca. 'Bu yüzden, Harry'

Privet Drive'ın sonunda aniden durdu.

'Cisimlenme sınavından geçmedin tabii ki.'

'Hayır,' dedi Harry. 'On yedi yaşında olmam gerekiyor zannediyordum.'

'Evet,' dedi Dumbledore. 'Bu yüzden koluma sıkıca tutunman gerekecek. Bir mahzuru yoksa sol koluma – farketmiysen, sağ kolum şu sıralar biraz kuvvetsiz.'

Harry Dumbledore'un ona uzattığı kolunu kavradı.

'Çok güzel,' dedi Dumbledore. 'İşte gidiyoruz.'

Harry Dumbledore'un kolunun dönerek uzaklaştığını hissetti ve kolu iki misli daha sıkı kavradı; bundan sonra tek bildiği, her şeyin siyah olduğuydu; her taraftan baskı uygulanıyordu; nefes alamıyordu; demirden ipler göğsünü sarmalıyordu; göz bebekleri kafasının içini zorluyordu; kulak zarları kafatasının içinde daha derinlere bastırılıyordu ve ardından -

Ciğerlerini soğuk gece havasıyla doldurdu ve yaşaran gözlerini açtı. Kendini biraz önce, çok gergin kauçuk bir borudan itilmiş gibi hissetmişti. Sadece beş saniye önce bulunduğu Privet Drive'ın kaybolduğunun farkına varmıştı. O ve Dumbledore terkedilmiş gibi gözükken ve ortasında bir savaş anıtı ile birkaç bankın olduğu bir köy meydanında duruyorlardı şimdi. Kendine gelirken, ilk kez Cisimlenmiş olduğunun farkına vardı.

'Her şey yolunda mı?' diye sordu Dumbledore, ona endişeli bakarak. 'Alışman gereken bir his'

'Ben iyiyim,' dedi Harry, kulaklarını ovalayarak. Privet Drive'dan bir hayli isteksiz ayrılmış gibi gözüküyordu. 'Ama sanırım süpürgeyi tercih ederdim ...'

Dumbledore gülümsedi, seyahat pelerinini hafifçe biraz daha boynuna doğru çekti ve konuştu, 'Bu taraftan.'

Çabuk adımlarla ilerledi, terkedilmiş bir hanın ve birkaç evin önünden geçti. Yakındaki bir kilisenin saatine göre neredeyse gece yarısıydı.

'Söyle Harry,' dedi Dumbledore. 'Yara izin... hiç acıdı mı?'

Harry farkında olmadan elini alnına götürdü ve şimşek şeklindeki işareti ovaladı.

'Hayır,' dedi 've buna şaşırıyorum. Voldemort şimdi bu kadar güçlü olduğuna göre her dakika yanar diye düşündüm.'

Dumbledore'a bir göz attı ve memnun bir ifade takındığını gördü.

'Ben, değişik bir açıdan bakıyorum.' dedi Dumbledore. 'Lord Voldemort, onun düşüncelerine ve hislerine tehlikeli şekilde hâkim oluşunun, senin hoşuna gittiğini niyahet farkettili. Öyle gözüküyor ki Zihinbend'i sana karşı kullanıyor.'

'İyi, ben şikâyet etmiyorum,' dedi Harry, ne huzur bozucu rüyaları ne de Voldemort'un hafızasından korkutucu anıları özölüyordu.

Bir köşeden döndüler, bir telefon kulübesinin ve bir otobüs durağının yanından geçtiler. Harry tekrar yanındaki Dumbledore'a baktı. 'Profesör?'

'Evet?'

'Eh – tam olarak neredeyiz?'

'Burası, Harry, cezbedici Budleigh Babberton Köyü.'

'Peki, burada işimiz ne?'

'Ah, elbette, bunu sana anlatmadım,' dedi Dumbledore 'son birkaç senedir bunu kaç kez söylediğimin sayısını tutmayı unuttum, ama bir kez daha personel eksikliğimiz var. Buraya eski bir meslektaşımı, emekliliğini bir kenara bırakıp Hogwarts'a dönmesi için ikna etmeye geldik.'

'Benim burada nasıl bir yardımım dokunabilir, efendim?'

'Oh, senden faydalanabileceğimi zannediyorum,' dedi Dumbledore belirsizce. 'Burdan sola, Harry.'

Evlerle çevrili dik, dar bir sokağa doğru ilerlediler. Bütün pencereler karanlıktı. İki haftadır Privet Drive'ı saran garip sis burda da devam ediyordu. Harry Ruh Emici'leri düşünerek omzunun üstünden bir bakış attı ve cebindeki asasını kavradı.

'Profesör, neden direk eski meslektaşınızın evine Cisimlenmedik?'

'Çünkü bu kapıyı tekmelemek kadar kaba olacaktır,' dedi Dumbledore. 'Nezaket kuralları bize, diğer büyücülerin bizi reddedebilmeleri için olanak sağlamamızı buyuruyor. Ama yine de çoğu büyücü evi, istenmeyen Cisimlenicilere karşı sihirle korunur. Örneğin Hogwarts'da –'

'– okul içinde ve arazisinde Cisimlenemezsiniz.' dedi Harry hemen. 'Hermione söylemişti.'

'Ve tamamen haklı, buradan tekrar sola.'

Arkalarında kilise çanı geceyarısının geldiğini haber verdi. Harry, geç saatte eski meslektaşının kapısını çalmanın Dumbledore'a neden kaba gelmediğini merak etti ama bu muhabbet de geçmişti ve soracak daha önemli soruları vardı.

'Efendim, Gelecek Postası'nda Fudge'un işten atıldığını okudum ...'

'Doğru,' dedi Dumbledore, şimdi dik bir ara sokağa doğru dönüyordu. 'Bildiğin gibi yerine Seherbazlık Bürosu Müdürü Rufus Scrimgeour geçti.'

'O ... Sizce o uygun mu?' diye sordu Harry.

'İlginç bir soru,' dedi Dumbledore. 'Kesinlikle yetenekli biri. Cornelius'dan biraz daha kararlı ve etkili.'

'Evet, ama benim demek istediğim –'